

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kıbrıs'ta binlerce Türk bayrağı
dalgalanıyor. — Gazeteler —

Kıbrıs Türktür!

3 ADET
25 000
LİRA

3 HAZİRAN ÇEKİLİŞİNDE

3 ADET
10 000
LİRA

3 ADET
2.500
LİRA

40 ADET
1.000
LİRA

40 ADET
500
LİRA

70 ADET
250
LİRA

ve
800 kişiye
çeşitli
para
ikramiyeleri

FAAL d-409

TÜRKİYE **BANKASI**

paranızın... istikbalinizin emniyeti

cem'an
245.000
lira tutarında
ikramiye

Akbaba

siyasi
mizah
gazetesi

AF!

CEZAEVLERİNDEKİ kalem ve fırça adamlarının sayısı, galiba hiç bir devirde - en az olacağını sandığımız bu demokrasi devrinde olduğu kadar - çok olmamıştır.

Şaşmayınız: Hürriyet, suç işlemeyi kolaylaştırır!

Ratip Tahir hapishaneden çıkmadan Halim Büyükbulut girdi. Şimdi, Ulus'un Yazı İşleri Müdürü Nihat Subaşı, ben bu satırları yazarken, ailesiyle vedalaşiyor. Fıkra yazarı Şinasi Nahit Berker de, basınımızın Yul Brynneri cakasiyle kafayı kazıtmış!

Hâkimlerimizin ne vicdanlarından şüphe edebiliriz, ne irfanlarından. Rahat nefes almamız için bu en güzel tesellimizdir. Genç meslektaşlarımızın, kanunların yasak ettiği suçları işlediklerini elbet kabul edeceğiz.

Nedir bu suçlar?... Cam mı kırdılar? Adam mı çiğnediler? Kadın mı vurdular?..

Hayır, sadece, kalemlerinin sivri ucu ile insan şerefini, insan haysiyetini yaraladılar!

Başka memleketleri örnek alamayız. Orada, halk efkârı, hürriyet ve demokrasi terbiyesi içinde yıllarca pişmiştir. Güler ve unuttur.

Bir misal vereyim:

On, onbeş sene evvel, Fransa'da, baştan başa müstehcen iki kitap çıkmıştı: «Kadınlar

arasında bir ay...», «Erkekler arasında bir ay...» Milyonlarca sayısı kapışılan bu iki kitap, cinsî sapıkların aşklarını anlatan iki rezaletti.

Fransızların meşhur mizah mecmuası Le Rire, işte bu iki kitaba bir nazire yaptı ve hususî bir sayı çıkardı. Adı: Mebuslar arasında bir ay!..

Kapak resminde, Fransız Mebuslar Meclisi ne yapılmıştı biliyor musunuz?... Kapisında kırmızı fener yanan bir genel ev!.. Meclis Reisi Herriot, şişman bir mama!..

Beni bile kızdıran bu terbiyesizliğe, Fransa'da ne siyaset kızdı, ne adalet!

Ama bizde böyle değildir. Çabuk incinir, çabuk yaralanırız. Plâjda, bikinî mayo ile karikatürü çizilmiş bir Bakan, o gün, kapisındaki odacıdan su istiyemez. Hususî kâtibinin bakışlarındaki saygıyı bile istihza sanır!

Bir ağacın meyva vermesi için, dikildikten sonra belirli bir zaman geçmesi lâzımdır. Hele bu ağaç, demokrasi ağacı gibi güç tutan, güç yeşeren, güç çiçek açan bir ağaç olursa, ondan, hemencecik en tatlı, en bol yemişlerini vermesini istiyemeyiz.

Ama, bütün bu kimi az haklı, kimi çok haklı suçlamalardan sonra söyleyelim ki, muharrir ve karikatürist, hapishane par-

YAZISIZI..

maklığı arkasına yakışmıyan iki insandır.

Size bir sır söyleyeyim: Başvekilimiz Sayın Menderes, bir politika adamı için kusur sayılacak kadar duygulu, ince bir kalb adamıdır. Ben bu satırları yazarken, o, Uzak Şarktan geliyor: Günler günü mavi bir boşlukta, geceler gecesi yıl-

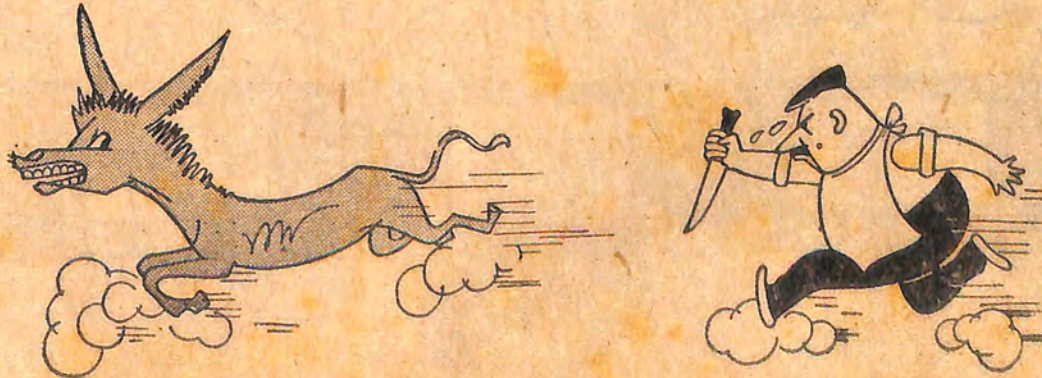
dızlı bir karanlıkta uçarak...

Gökyüzünü, hapishane penceresinden se reden basın çocuklarına, bu uzak yolculuğun armağanı olarak hürriyetlerini getirirse, bütün memleket aydınları sevinecektir.

Hoş geldiniz Sayın Menderes!

Yusuf Ziya ORTAÇ

SUCUK
İMALATHANESİ

YAZISIZI..

BAKANLIK binasının karşı-
sındaki otobüs durağında
bekliyordu. Otomobilden i-
nen kahverengi paltolu, gözlüklü
adamla kucaklaştılar. Çoktanberi
birbirini görmemiş, eski arkadaş
oldukları belliydi. İkisi de uzun
zaman görüşmeyenlerin çıkardığı
seslerle,

— Ooo...

— Ooo...

Diye oolaştılar. Bu oolaşma bi-
tince, «Nasılsın? Daha nasılsın?
Daha daha nasılsın? Ne var ne
yok?» soruları, bu sorulara karşı-
lık da «İyilik sağlık, hamdolsun,
yuvarlanıp gidiyoruz, iyi diyelim
de iyi olalım» tekerlemeleri baş-
ladı.

Bunlar da bitince, kahverengi
paltolu, gözlüklü olanı, eski arka-
daşını evine götürmek istedi:

Öbürü:

— Olur, gidelim, dedi, yalnız bir
arkadaş bekliyorum da... O gelsin,
gideriz.

Kahverengi paltolu:

— Burada mı buluşacaktınız?
dedi.

Öbürü:

— Beraber geldik, dedi, Bakan-
lıkta bir işi varmış. O içeri girdi,
şimdi gelecek.

Kahverengi paltolu:

— Hiç beklemiyelim, gelmez,
dedi.

— Gelmez olur mu canım, gele-
cek...

O yine:

— Gelmez, dedi.

Öbürü sinirlendi:

— Tanıyor musun?

— Hayır, tanımıyorum. Ama
gelmez...

— Tanımadığın biri için...

— Gelemediğini anlamak için
tanımak istemez ki...

— Gelmez olur mu kardeşim.
İşte şu kapıdan girdi. Beni atlat-
ması için sebep yok ki...

— Canım atlatacağından değil.
Bir kere resmi bir dairenin kapı-
sından içeri girdi mi, girmede
mi...

— Gelir gelir... Şimdi gelir. Ne-
redeyse çıkar.

— Çıkamaz. Daireler paydos
olmadan çıkamaz.

— Bildiğin gibi adam değil...

— Canım efendim, kim olsa çı-
kamaz.

— Yani, ben burada beklerken,
bir tanıdığının mı takılır? Bir ke-
re tanıdığı yok, sonra da geveze
değildir.

— Bir iş için girmede mi?

— Evet ama, bitmiş bir iş, im-
zalanmış, bitmiş bir yazı... Ka-
leminden alıp çıkacak.

— Daha iyi söyledin ya... O za-
man hiç çıkamaz. Paydos saatine
kadar bekliyeceksin.

— Yahu, bitmiş bir iş diyorum.
Şuradaki kaleminden evrakı alıp
çıkacak.

— Çıkamaz birader. Adamın e-
linde değil...

— Yani işi uzatırlar diyorsun.
Ama, iş bitmiş. Hem iş uzasa bi-
le, o zaman beni bekletmez, gelir.

— Vallahi billahi gelemmez. Ha-
di biz gidelim.

— Ayıp olur.

— Geçen gün benim bir daire-
de işim vardı. Pek iş de değildi ya...
Kayınbirader orada memurdur.
Gidip onu gördüm, ayaküstü ak-
şama bize gelmelerini söyledim.

Sonra çıktım. Tam merdivenler-
den inerken, bir de başıma rüz-
gâr vurunca şapkasız çıktığımı
anladım. Kayınbiraderin odasına
girerken şapkamla paltomu kori-
dordaki askıya asmıştım. Paltoyu
giymişim, şapkayı unutmuşum.

Vallahi daha kapıdan bile çıktım
sayılmaz. Dış kapı merdivenlerin-
den üç basamak indim inmedim
hemen geri döndüm. Koridordaki
askıya koştum, şapka yok... Bre

aman... Ben şapkasız yapamam,
hemen nezle olurum. Şapka da

halis İtalyan malı. Şimdi öyle
şapka yok. Bizim enişte İtalyadan
getirmişti. Üç yüz lira versen bu-
lamazsın. Daha da başıma giyeli
bir hafta olmuş. Ben koridorda
bir aşağı, bir yukarı koşup «Şap-
kaaaa... Amanın bizim şapkaaaa!...»
diye feryada başladım. Koridor,
ellerinde kâğıtlar, iş için gelen-
lerle dolu. Ben «Şapka, şapka...»
diye koridorda koştuğukça onlar
bana gülüyorlar. Şapkasını kay-
betmiyenler, şapka kaybedenin
halinden anlamaz. Nezle olurum
birader. Evde bile, yatarken ol-
sun, ayaktaayken olsun başımdan
takke eksik olmaz. Şapka, diye
koşar dururken rüzgârlanmadan
hemen bir hapsiriktir tuttu.. Her-
kes gülüyor. Dertten anlayan yok.
Resmî bir dairenin koridorunda
hapşıra hapşıra:

— Aman benim şapka nerede?
diye bağırmanın gülmüçlüğünü
anlıyorum ya, benim gülecek ha-
lim yok.

Kayınbiraderin odasına daldım,
şiddetli bir hapsiriktan sonra:

— Aman kayınbirader, şu başı-
ma gelene bak. Bizim şapka git-
ti yahu... diye bağırardım.

Kayınbirader:

— Dur telâşlanma hele, bulu-
ruz... diye beni yatıştırmaya ça-
lıştı.

Kayınbiraderin şefi kızdı:

— Beyefendi, beyefendi, burası
resmî bir daire. Burada hiç bir
şey kaybolmaz..

Resmî daireleri bilmez miyim
kardeşim? Kaybolmasına hiç bir
şey kaybolmaz; gelgelelim arayın-
ca da bulunmaz. Bulunursa da a-
lınmaz.

Kayınbiraderle koridora seğırt-
tik. Kayınbirader odacıyı çağırdı:

— Şurada duran şapka ne ol-
du? diye sordu.

Odacı:

— Yeşil bir şapka mıydı? dedi.
Yeşildi birader, diye bağır-
dım.

— Tüylü müydü?

— Evet, tüylüydü kardeşim.

— Büyük bir şapka değil mi?

— Büyük ya...

— Kordelâsı da siyah mıydı?

— Kordelâsı da s'yahtı.

O sırada kayınbiraderin şefi de
koridora çıkmıştı. Bana bir daha
çıkıştı:

— Gördün mü beyefendi, bura-
sı resmî bir daire, buradan kıl
kaybolmaz. Sizin şapkanıza değil,
hazine olsa kimse tenezzül etmez!

Canım, şimdi biz tenezzül eder-
ler mi, dedik. Bu söz de nereden
çıktı? Biz şapkamızı istedik.

Odacı, benim şapkayı bir iyi
anlatmaya devam etti:

— Kenarları da kıvrık mıydı?

— Kıvrıktı canım...

— Şöyle yukarı bükük...

— Evet, öyleydi...

— İki de hava deliği vardı yan-
da...

— Evet, iki de hava deliği var-
dı...

Odacıya:

— Aman, bizim şapkayı iyice
tarif ettin. Bir de şunun yerini
söyle! dedim.

Odacı:

— Ben onu sahipsiz bir şapka
diye götürdüm. Vicdanî Beye ver-
dim, dedi.

Koş Vicdanî Beye...

— Aman beyefendi...

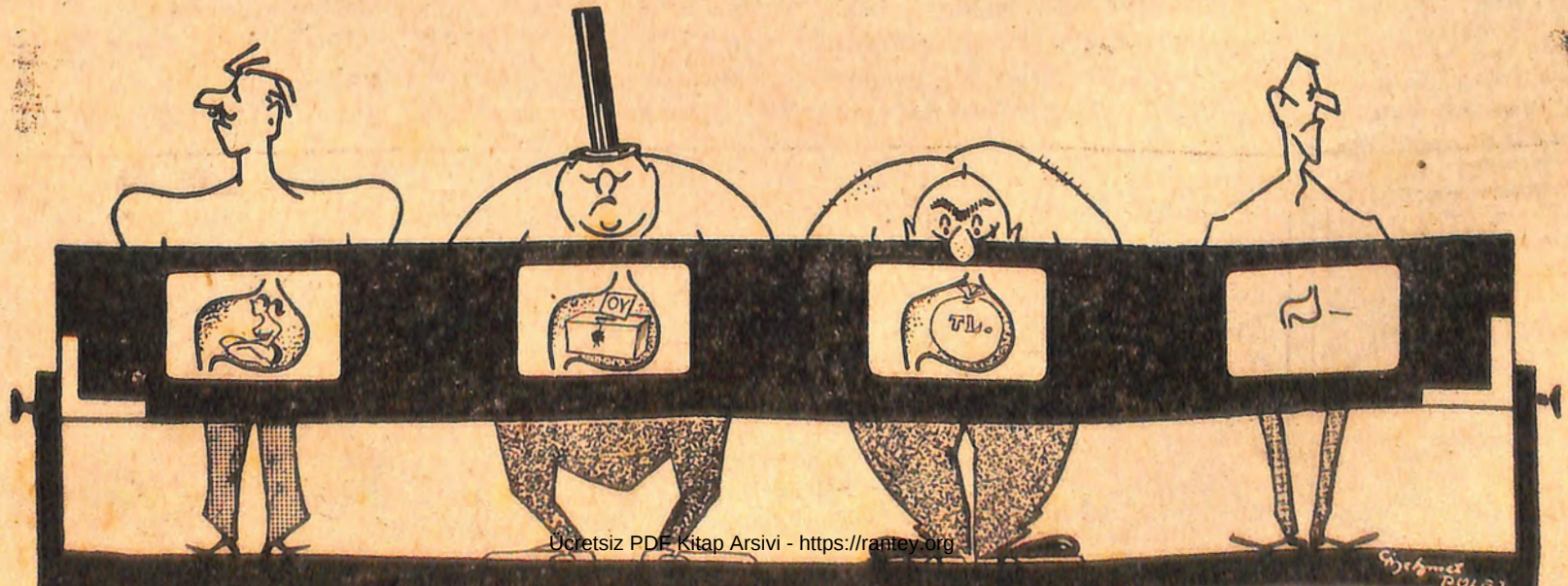
Hapsiriktan da bir türlü ko-
nuşamıyorum. Bendeki hapsirik,
Allah vermesin, ramazan topuna
benzer. Hapsirdikçe daire güm
güm ötüyor. Bu daireleri de bir
biçim yapılar ki, şuradan fısıl-
dasan, ses tavanlarda, duvarlarda
yankılana yankılana çığ gibi bü-
yür, bütün odaları dolandır.

Vicdanî Bey, daktilo kıza:

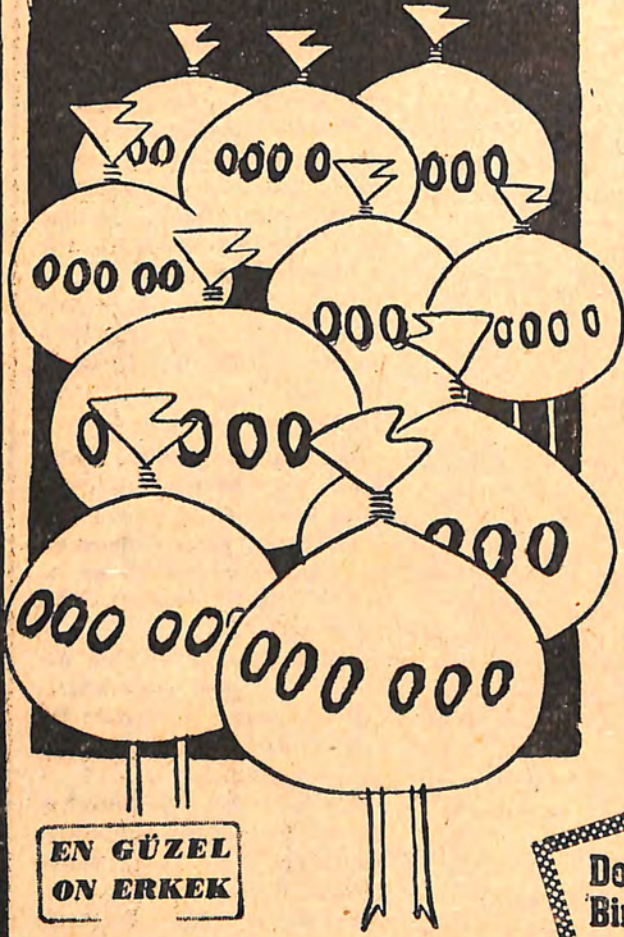
— Bulunan yeşil şapkanın ev-
rakı nerede? diye sordu.

Kız:

— Kayda gönderdim, dedi.

KIRK-anbar

Bir Stradivarius kemani çalan hırsız, semt halkına uyku uyutmuyor

ORMAN KANUNU NEREDE?

CHP kütüklere itiraz ediyor

Dolmuş Bir adam!

Ben hemen:

— Aman beyefendi, dedim, bizim şapkanın evrakı da mı var? Bu ne biçim iş...

Vicdanî Bey kızdı:

— İki elinizle bir şapkanıza sahip olamazsınız, başımıza işler çıkarırsınız. Bir de evrakı mı var diye sorarsınız. Koridorda bulunmuş bir şapka bu. Evrak yapmayı da ne yapacaktık?

Daktilo kıza döndüm:

— Aman kızım...

Bir şiddetli hapsirğin rüzgârıyla kızın masasındaki kâğıtlar havaya uçmuştu. Kız ağlamaklı:

— Ben sabahtanberi bu kâğıtları sıraya koymaya çalıştım. Siz darmadağın ettiniz. Şimdi ne olacak? dedi.

Hepsi bana hapsirdim diye çıkıştılar.

— Allah Allah... Aman kızım, bu hapsirik, insanın iradesinin dışında bir iş. Padişah fermanı gibi bir şey. Hapsiriğe kim karşı durabilir?..

— Mendilini ağzına tutsana!..

— Canım, mendil çıkarmağa vakit mi var? Hapsirik, geliyorum diye oda kapısını tıkırdatan vatandaş mı? Teorübesiz müfettiş gibi birden bastırır.

Daktilo kız karışan kâğıtlar a-

buldu, pembe peltir bir kâğıt. Aslını şapkaya iğneleyip kayda yollamışlar, sureti kalmış. Göz uciyle birazını okudum:

«Özeti: Koridordaki askıda bulunan yeşil, tüylü, siyah kordelâli, iki hava delikli şapka hakkında.»

Kız, küçük bir kâğıda bir numara yazdı, bana verdi.

— Gidin, kayıttan arayın, dedi.

Koştum kayıt memuruna:

— Aman bizim şapka?

— Numarası kaç? dedi.

— 59...

Defteri karıştırdı, karıştırdı:

— Düyüna kalan yolluklarını verilmesi hakkında mı? dedi.

— Aman, ne düyünü canım, ne yolluğu? Bizim bir şapka olacak da... Yeşil, tüylü olup, iki de deliği vardır, hava için.

Memur kızdı:

— Ben senin şapkanın deliğini bilir miyim? Numarasını söyle...

— 59 birader...

— 59 umarada düyüna kalan yolluk var.

— Hay Allah... Zatiâliniz bana şapkanın numarasını sormadınız mı? Ben, öyle sandım. Affedersiniz. İşte evrakın numarası...

Kayıt defterini karıştırdı:

— Bu mu? Koridordaki askıda

lâli, iki hava delikli şapka hakkında...

— Evet... Ta kendisi... Hay Allah razı olsun. Aman bulduk mu ne?

Kayıt memuru:

— Zabıt tutulması için daire müdürüne sevk edildi, dedi...

Koştum kayınbiradere:

— Yahu, nüfuzlu birisini bilmez misin? Vasıta olsun da şu bizim şapkayı kurtaralım.

Beni kalem-i mahsus müdürüne çıkardı. Kalem-i mahsus müdürü zile basıp daire müdürünü çağırdı:

— Neden beyin şapkasını vermiyorsunuz? dedi...

Daire müdürü:

— Kim vermiyor, dedi, biz onun şapkasını ne yapalım? 59 numara bir şapka. Bir kere burada herkesin başına büyük gelir, kafasına geçer.

Ayrıca bir de şapkaya hakaret... Bir hapsirdim. Kafamı duvara çevirmesem odadaki evrak havalanacak.

Daire müdürü izahat verdi:

— Bize bir şapka geldi. Bulunmuyor diye zabıt tuttuk. Zaptı da iğneleyip ikinci kısma havale ettik.

Gidin şapkanızı alın beyim,

— Aman beyefendi, şapkayı veren kim? Vermiyorlar!

Daire müdürü:

— Bizden iş çıktı, dedi, bizde iş kalmaz. Derhal muamelesini yapıp havale ettik.

Yerli şapka olsa, çoktan geçtim. Ama halis İtalyan şapkası. Eniştem hediye getirmiş. İki yüz lira versen yok.

Gittim ikinci kısma. Kapıda insan yığılmış. Girmenin imkânı yok. Herkes birbirine derdini soruyor. Benim derdim şapka...

Önümdeki biri:

— Çoktanberi mi uğraşıyorsunuz? dedi.

— Sabahtanberi, dedim. Sonra başımdan geçenleri anlattım. Adam kızdı:

— Yahu, dedi, altı aydır gelir gideriz, bizim işi muameleye koymazlar. Sizin işinizi hemen muameleye sokmuşlar.

Oradan biri:

— Şansınız varmış, dedi.

Başka biri de:

— Ne şanslı birader, dedi, kim bilir nereden torpil getirmiştir de işi bu kadar çabuk yürüyor.

Demek, şapkanın muameleye girmesi de bir şans!

Neden sonra ikinci kısma girebildim. Ama, şapka yok. Onlar da

YAZISIZ!

başka yere yollamışlar. Kızdımsa da belli etmeden:

— Hemen sevkedecek ne vardı, dedim.

Memur:

— Allah Allah... dedi, yahu işi yavaştan alsan beğenmezler, çabuklaştırsan beğenmezler.

— Benim şapkayı biraz bekletseydiniz.

— Efendi, burası vestiyer mi?

Hani çocuklar, birinin şapkasını kaparlar da elden ele atarlar, şapkası ahnan da ortada fır döner. Ben de öyle, bir türlü şapkayı ele geçiremiyorum. Bizim şapkanın muamelesi öyle bir hızlı yürüyor ki, ben bir odadan girene kadar, şapka öbür odaya geçiyor. Derken efendim, on gün kadar takipten sonra şapkayı ambarda yakaladım. Bu sefer de ambarda memuru vermez.

— Mesuliyeti vardır, veremem, diyor. Şapkanın sizin olduğu nereden belli? Ben şapkayı anlatıyordum:

— 59 numaradır. Benden başkasının başına büyük gelir. Rengi yeşil.

— Dünyada yeşil şapka bir alzin mi?

— Tüylüdü.

— Tüylü şapka çokook... İçinde fotoğrafınız var mı?

— Aynı zamanda iki de hava deliği var.

— Beyanınız zapta uyuyor. Ama yarın biri daha çıkar da, şapka benindir, derse?

Sonunda, şapkanın benim olduğuna inandırdım. Yeniden bir zabıt tutuldu. Ben de imzaladım. Eh artık şapkamı verecekler. Bu sefer de:

— Kimliğiniz efendim? dediler.

— Kimlik mi? Yanıma almamışım.

— Veremeyiz.

Şapkanın benim olduğunu ispat ettim, ama benim ben olduğumu ispat edemiyorum. Eve koşup

nüfus kâğıdını getirdim. Kayınbirader de yardım etti. Şapkayı verdiler. Şapkanın iki hava deliği olmuş iki yüz delik. Evrakı, zaptı iğneleye iğneleye benim şapka delik deşik olmuş. Şapkayı aldım ama, giyemedim.

Sen ne diyorsun kardeşim. Aradan iki dakika bile geçmeden askıdaki şapkamı almak için geri döndüm de bir daha oradan çıkmadım. Senin arkadaşın nasıl çıkarmış?

— Ama, onun evrakı hazır.

Kahverengi paltolu, gözlüklü adam:

— En hazır evrakı on günden önce alamaz, dedi.

Öbürü saatine baktı.

— Eh, paydos saati de geldi... dedi.

Kahverengi paltolu:

— Artık beklileyebiliriz, çıkar... dedi. Ne zaman girmişti içeri?

— Saat ikide...

Daireden memurlar çıkıyordu. Çıkanların sonlarına doğru bekledikleri adam geldi;

— Yarına kaldı... dedi.

Aziz Nesin

Akbaba Ansiklopedisi

ŞAIR:

Hayal avcısı, işsiz, güçsüz adam. Eskiden, vezinli, kafiyeli söz söyleyen demektir. Şimdi, vezinsiz, kafiyesiz, hattâ sarfsız, hattâ nahivsiz, hattâ mânasız ve hattâ imlâsız sayıklayan kişi demektir.

Abdülhak Hâmit, şairi kulağına sesler gelen adam diye tarif ediyor:

Şair odur ki gûşuna ses'er gelir müdâm!

Yine Abdülhak Hâmit, bir güzele:

Şair değil, fakat ne kadar şairanesin!

Diyor.

Doğrusu u ararsanız, her mesleğin şairi vardır: Terzinin, bahçıvanın, ahçının bile... Meselâ, terzi İzzet Ünver'in makası, kumaştan şiir biçer... Eski Pandeli, bahktan pilâva, tavuk göğsünden burma kadâyıfa kadar şiir pişirirdi... Hattâ, şair politikacı bile vardır!

Ama, ne yazık ki, artık şair şair yok!

ŞARAP:

İçki. İki kelimededen yapılmıştır: «Şer» ile «âb» dan. Mânası, kötülük suyu olsa gerek!.. Ama siz, adına değil, tadına bakın. İyisinin içimine doyum olmaz.

Eski Türk şiiri ve şarkıların birçoğu âdetâ şarap ile sarhoştur:

İç imdi iç şarabını,
Ko bir yana hicabını,
Aç imdi aç nikabını,
Ayân et âfitabını!

ŞEY:

Türkçede, konuşurken, yazarken en çok kullandığımız söz. Bir fikrin, bir duygunun karşılığını bulamadık mı, hemen «şey» deriz... Şey, bir kelime değildir, her kelimedir!

Abdülhak Hâmit, galiba «şey» i bütün zenginliğiyle tek mısırda kullanmıştır:

Yazdıkça mürekkebi kuruttum,
Bir şey diyecektim... Ah unuttum!

ŞAM:

Suriye'nin baş şehri. Atalarımız, bu eski Osmanlı diyarının bugünkü durumunu yüz yıllar önce sezmiş olacaklar ki: «Ne Şamın şekeri, ne Arabin yüzü» demişler... Bir Türk şairi de:

Şâm'dan çıktığım akşama dedim şâm-ı şerif!..

Diye seviniyor. [Not: Bu mısraın sonundaki «şam» «akşam» demektir.]

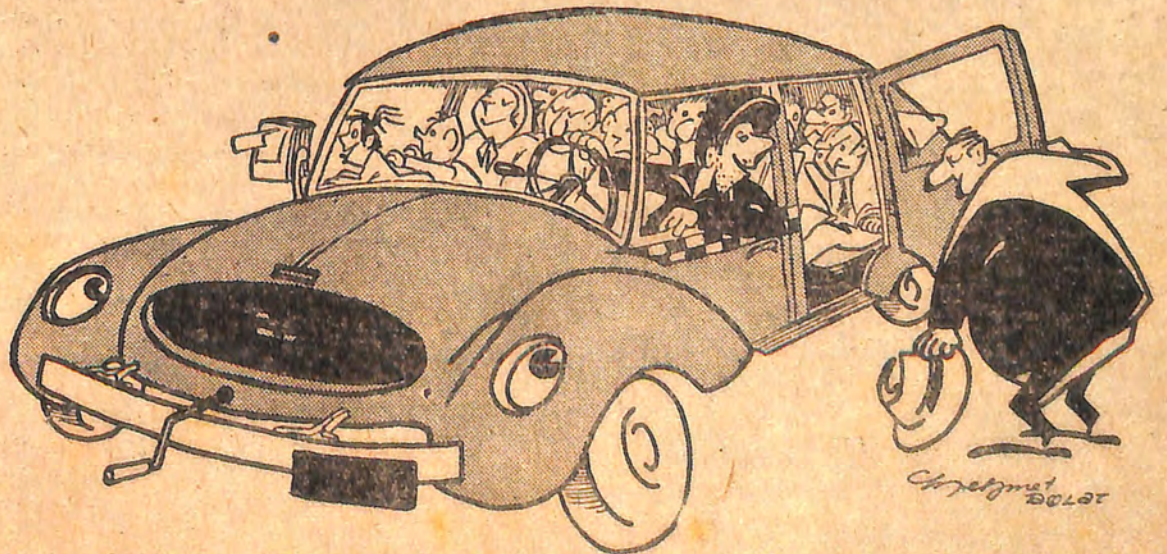
Bir zamanlar, Yenicami önünde cidden nefis baklavalar yapan bir Şamlı vardı. Yahya Kemal, devrin bu ünlü tatlıcısını şu iki mısrala övmüştü: İrfanına âferin Şamlı, Tatlın ne kadar da ihtişamlı! Cennette de böyle tatlı olmaz, Bir baklava elli katlı olmaz!

ŞAL:

Kumaş. Hindistan'da, İran'da dokunur. Halk Partisinin son Başvekil yardımcısı Hürriyet heykeline şaldan bir örtü hediye etmişti.

Türkiye'de toptan satıcısı Nihat Erim'dir.

Dolmuş ücretlerine zam yapıldı... (Gazeteler)

— Biraz sıkışır mısınız?!

Ayağım Kaldır paşam

İŞLERİN bütün zorluğu, adını deliye çıkarana kadardır. Bir kere adı deliye çıktı mı birinin, hayat boyunca artık önünde hiç bir zorluk kalmaz. İşte o yüzden yıllarca adını deliye çıkarmak için uğraşanlar vardır da yine de bu işi beceremezler. Ama Yusuf, «Mekteb-i Harbiye» den mülâzım-ı sâni çıkar çıkmaz, adının başına bir «deli» oturtmasını bildi: Deli Yusuf...

Delilik, bir insanı tımarhaneye götürecektir kadar değilse, en sağlam dokunulmazlıktır. Akıllı bilinen biri yanlış iş yaparsa, başı derde girer. Deli, bir delilik yaparsa:

— Adam, delidir o... der geçerler.

Bir de doğru düzgün iş becerirse:

— Yapar yapar, ne delidir o... derler.

Deli Yusuf, orta kararı bulanlardandı. Oldum olasıya deliye, deliliğe içten bir sevgimiz vardır. Deli Yusuf da en sevilen zabıtlardan biriydi. Gözü pek, dili tok...

Bu meziyeti, çabuk terfilerine de vesile oldu.

Levazım zabiti Hasan Efendi, Deli Yusuf Paşa'nın fırkasındaydı. Hasan Efendi'nin dört kere rütbesi alındı. O yeniden dört kere terfi etti. Bütün dileği, kolağası rütbesinden emekliye ayrılmaktı. Savaş sırası bir de binbaşılığı gelirse, işler büsbütün yoluna girerdi.

Deli Yusuf Paşa, Levazım zabiti Hasan Efendi'yi seviyordu. Hasan Efendi, Harbiye mektebinden çıkmamıştı. Çantadan yetişme bir zabitti. Bilgisi kıtsa da, çalışkandı, doğrudu, becerikliydı. Savaş sırasında en çok gereken de buydu. Binbaşılığa yükselip emekliye ayrılmak ümidiyle de çok daha iyi çalışıyordu. Ama, içinde hep korku vardı; rütbesinin geri alınması korkusu... Dört kere rütbesinin geri alınması ne demek? O her seferinde mülâzımlığa inmiş, sonra yeniden kolağalığına yükselmışti. Binbaşı olmasa bile, bu rütbeden de emekliliğe razıydı. Tek rütbesi geri alınmasın da...

O zaman ordudaki manyetolu sahra telefonları sustalıydı. Telefonla konuşurken bu sustaya basmak gerekiyordu. Yoksa ses gelmezdi.

Ne zaman karargâhta telefonla konuşulsa, levazım zabiti Hasan Efendi şaşar, karargâh zabıtlarına:

— Bu ne iştir anlamıyorum,

derdi, ben bir türlü telefonla konuşamıyorum.

Hasan Efendi telefondaki sustayı, bu sustaya basılacağını bilmiyordu.

Bir gün yine karargâh zabıtlarından biri telefonla konuşurken Hasan Efendi:

— Ver şunu bana! diye telefonu arkadaşının elinden aldı.

— Allo... Allo!.. diye bağırma-ya başladı.

Ses gelmiyordu. Öbür zabıt:

— Tabii konuşamazsın Hasan Efendi, dedi, sen telefonla konuşurken iki ayağını birden yere basıyorsun, elektrik cereyanı hep toprağa gidiyor.

Hasan Efendi:

— Peki, ne yapılacak? diye sordu.

— Ayağının birini kaldıracaksın, biri yere basacak.

— Demek ondan konuşamıyorum?

— Ondan ya... Bak, işte böyle!

Genç zabıt, ayağının birini kaldırıp telefonu eline aldı, çaktırmadan sustasına bastı, sonra Hasan Efendi'nin kulağına uzatı:

— Ayağını kaldır, konuş! dedi.

Hasan Efendi ayağının birini kaldırdı, genç zabıtın elindeki telefonla konuşmağa başladı. Tam o sırada bir yazıcı asker içeri girdi.

Hasan Efendi'ye:

— Paşa, sizi istiyor efendim... dedi.

Hasan Efendi, Deli Yusuf Paşa'nın yanında beş dakika kaldı kalmadı. Alı al, moru mor içeri girdi. Başını iki eli arasına alıp:

— Rütbeler yine gitti, dedi.

Levazım zabiti Hasan Efendi'nin beşinci defa rütbesi geri alınmıştı.

Hasan Efendi, Deli Yusuf Paşa'nın odasına girdiği zaman Paşa telefonla konuşmaktaydı. Onda Paşa'nın yaveri ile, erkân-ı harp reisi vardı.

Telefon hatları hem iyi bağlanmadığı, hem karışmış olduğu için paşa bir türlü konuşamıyordu. Sinirlenmişti. İşte bu sırada binbaşılığa terfi için bir fırsat yakaladığını sanan levazım zabiti Hasan Efendi:

— Bir ayağınızı kaldırın paşam! dedi.

Deli Yusuf Paşa, maiyetindeki subaylarla doğrudan doğruya, yüz yüze konuşmaz, yaverinin aracılığıyla konuşurdu.

Paşa yaverine sordu:

— Ne diyor?

Yaver de levazım zabiti-ne sordu:

— Ne diyorsunuz Hasan Efendi?

Hasan Efendi:

— Paşa hazretleri telefonla konuşmak istiyorlarsa, bir ayağını kaldırsın, dedi.

Yaver, paşaya:

Göktaş!..

— Bir ayağınızı kaldırmanızı söylüyor efendim, dedi.

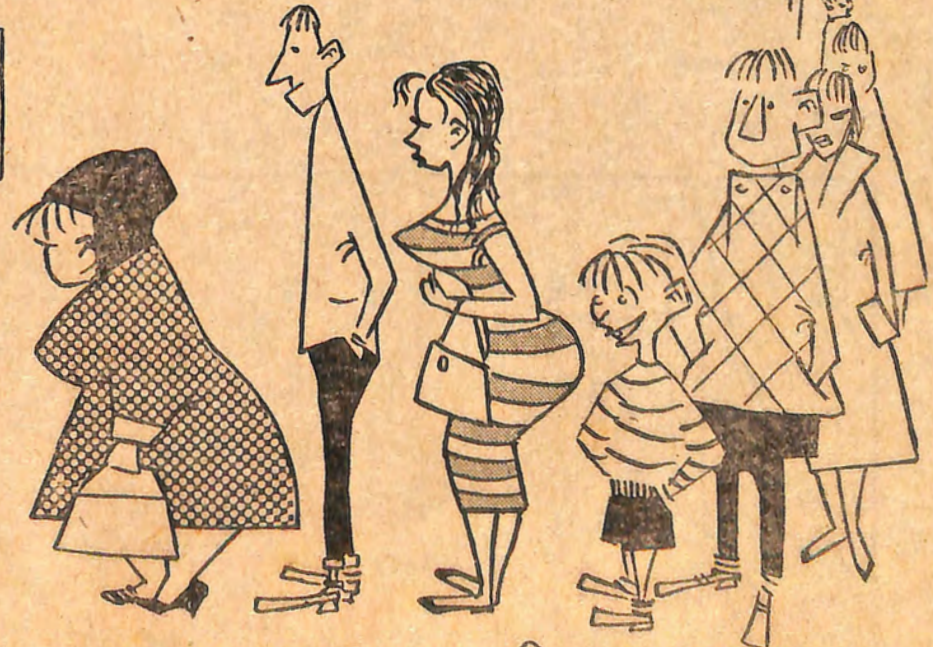
Deli Yusuf Paşa'nın odasından bir gök gürültüsü, bir kükreme duyuldu. Sonra Hasan Efendi içeri kaçtı. Masasına oturdu. Telefona sıkı bir sövdükten sonra:

— Gitti bizim rütbeler, yeniden başlayacağız!.. dedi.

B. E. N.

HAUT ŞEKERCI

YAZISIZ!

DİŞARİYA kuru incir sevke-
den bir müessesede çalışı-
yordu; ayrıldı. Patron hiç
yorulmadan dünyanın parasını
kazanıp kasa kapar, kasa açar-
ken, İbrahim'cik çuval ağzı açıyor-
du. Yooo, yettiyse yetti! Bundan
sonra kendi hesabına çalışacak.
Sermaye mi?... Piremirde bağları
var. En iyi yerde. Şöyle böyle
yirmi, yirmi beş bin eder. Yal-
nız, kocakarıyı nasıl kandırmalı?
Düşündü, kaşındı, kaşındı, dü-
şündü...

Annesi Rukiye hanım, onun gi-
dişatından memnun değildi. Bir
kaç gün için değişmiş görünmesi
gerekli. Öğle üzeri kapıdan gi-
rer girmez annesinin boynuna a-
tıldı:

— Ah be! Anam be!

— Hayırdır inşaallah! Tüh tüh
tüh!

— Seni canıma sızdırmak isti-
yorum be ana! Namusum hakkı
için böyle. Eğer rol doğruyorsam,
avni sütunda aynı puntolar-
kzip et!

Sana yalan söylüyorsun di-
yen mi var?

— İnanmazsın be ana. Bak bu-
güne kadar sevgimi hiç açık et-
tim mi? Etmedim. Etmem de. A-
ma işte bugün fren patladı.

— Vah vah vah! Geçmiş olsun
yavrum. Nerede?

— Ne nerede be ana?

— Tren nerede patladı?

— Fren, fren! Ben fren patla-
dı dedim. Sana olan muhabbeti-
min freni...

— Hadi oradan. Ölse iki gün-
de unutursun.

— Öl bak unuttur muvum? Öl
be! Öl namussuzum. Ah ah, beni
tanıyamamışsın!

— Ne üzülüyorsun?

— Ne üzülmiyeyim? Beynimin
apandisiti bomhyacak neredey-
se. Hadi öl! Hadi öl de gör unu-
tup unutmıyacağımı! Beni sever-
sen öl!

— Üstüme varma be İbrahim!
Aaaa!..

— İnanmıyor musun?

Sofraya oturup Allah ne ver-
diyse yumuldular. İbrahim:

— Akşama ne var? diye sordu.

— Pilâv pişiriyordum ama, sa-
na ne yapayım bilmem?

— Ne yapacaksın be ana? Pi-
lâv var ya...

— Sen onu sevmezsin ki...

— Bu akşamdan itibaren seve-
ceğim. Yemek seçmek doğru de-
ğilmiş. Hoca söyledi.

— Hocayı nerede duydun a İb-
ram?

— Camide.

— Daha camiler dağılmadı. İş-
kembeden atıyorsun.

— İricami çoktaaan dağıldı.

— Onun imamı Hovarda İzzet'-
tir. Çabuk kıldırmas.

— Biriyile randevüsü mü vardı
ne, makinelitüfek gibi kıldırıldı.

— Koca deve, mübarek rama-
zanda zappar zappar dolaştın
da...

— Vakti, saati gelmemiş be a-
na! Bak şimdi içkiyi, uçkuru bı-
raktım.

Oradan buradan konuşurlarken,
Horoz İbrahim bir yalan savurdu:

— Kadriye hanım, demiryolun-
daki arsayı Ferruh'un üstüne
yapmış!

Rukiye hanım da, Kadriye ha-
nımı deliler gibi kıskanır. Kad-
riye hanım iğne alsa, Rukiye ha-
nım dikiş makinesi alır. Kadriye
hanım ikiz doğursa, Rukiye hanım
beşiz doğurur. Kadriye hanım
nezle olsa, Rukiye hanım verem
olur.

— Ay! o sümüklünün arsa ne-
yine?

— Eeee, Kadriye hanım oğluna
düşkündür.

— Bu lâfı duyacağıma geber-

seydim! A çocuğum, a yavrum,
ne istedin de olmadı?

— İnkâr mı ediyorum be ana-
cığım? Demem şu ki, Kadriye
hanımın oğlu, işi ihracatçılığa
döküyor. Amerikaya incir sata-
cakmış.

— Yaaa!.. Biz de nispet olsun
diye karpuz satalım.

— Neden karpuz?

— Incirden büyük de...

— Hayır anacığım, incirde pa-
ra ganı ile onlarinkinden bü-
yük olsun diyorsan, çuvala gön-
derelim. Ferruhgil, küçük küçük
paketlere koyacaklar.

— Bağlı hemen satalım yavrum.
Sen, Yahudi Ziya'yı bul.

★

Yahudi Ziya vasıtasıyla, bağ
yirmi üç bine satıldı. Alıcının da,
satıcının da Ziya'ya biner lira ke-
sildiklerini bildirir, bir saatte
böyle iki bin lira kıvrıveren va-
tandaşlara sık sık rastlandığı bir
sırada milletvekillerine verilen i-
ki bin sekiz yüzün çok görülme-
mesini rica eder, 100-200-300 lira
maaşlı vatandaşlara kendi hür-
metlerimle birlikte ötekilerin na-
niklerini sunarım.

★

Horoz İbrahim'in incirleri, düşük
fiyatlı olduğundan derhal müşte-
ri buldu. Sonra onun incirleri
taşı da değildi. Gerçi yemişlerin
arasına bol miktarda sarı toprak
serpiştirilmişti ama, Horoz, bu-
nu kimyevi bir madde diye, «fos-
fo-toprakilin» diye yutturmuştu.
Allahın dağından kazılıp kazılıp
kamyonlara yükletilen bu sarı
toprak, Şikagolu Mr. Jack Green-

kabak için o kadar fosfo-topraki-
lin olmuştu ki...

«Mister Horoz İbrahim,

Son parti kurtlu çıktı. Fosfo-
toprakilini daha bol miktarda ko-
yamaz mısınız? Bu maddeyi ye-
mişle beraber tartmanız büyük
bir haksızlıktır. Zira fosfo-topra-
kilinin fiyatça incirden yüksek
olduğunu tahmin ediyorum. Aydın-
latmanızı bekler, başarılar dile-
rim.

Jack Greenkabak»

★

«Mister Bay Jack Greenkabak,

Üzerime farz olan hellovarum
sunar, havaryu derim. Sen de, ben
Horoz İbrahim'dan bir miktar
question edecek olursan, şu yaz-
mış olduğum letterin son satırı-
na kadar hamdolsun ayem vel.

Yahu biraz usturuplu yaz. Son
parti kurtlu çıktı, ne demek? Bu
lâstikli lâf yüzünden bir arka-
daşla boğaz boğaza geldik. Sen
bizi yabancılara ispiyonluyorsun,
dedi. Az daha karakolluk olacak-
tık. Aksi gibi komiserin ağabeyi-
si de son partiden! Senin Green-
kabak, benim başıma patlayacak-
tı. Neyse atlattım...

Fosfo-toprakilinin kilosu iki
dolar. Ne dersin, bol bol koyayım
mı?... Bizim Başka Mehmed'in Ay-
zinhavere selâmı var. Şimdilik ey-
vallah!

Horoz İbrahim»

★

«Mister Horoz İbrahim,

İki dolarlık fiyat üzerinden
anlaştık. Bir kilo incire beş kilo
fosfo - toprakilin koyacaksınız.
Fazla olsun, eksik olmasın.

Benim yüzümden arkadaşınızla
kapıştığınız için müteessirim.

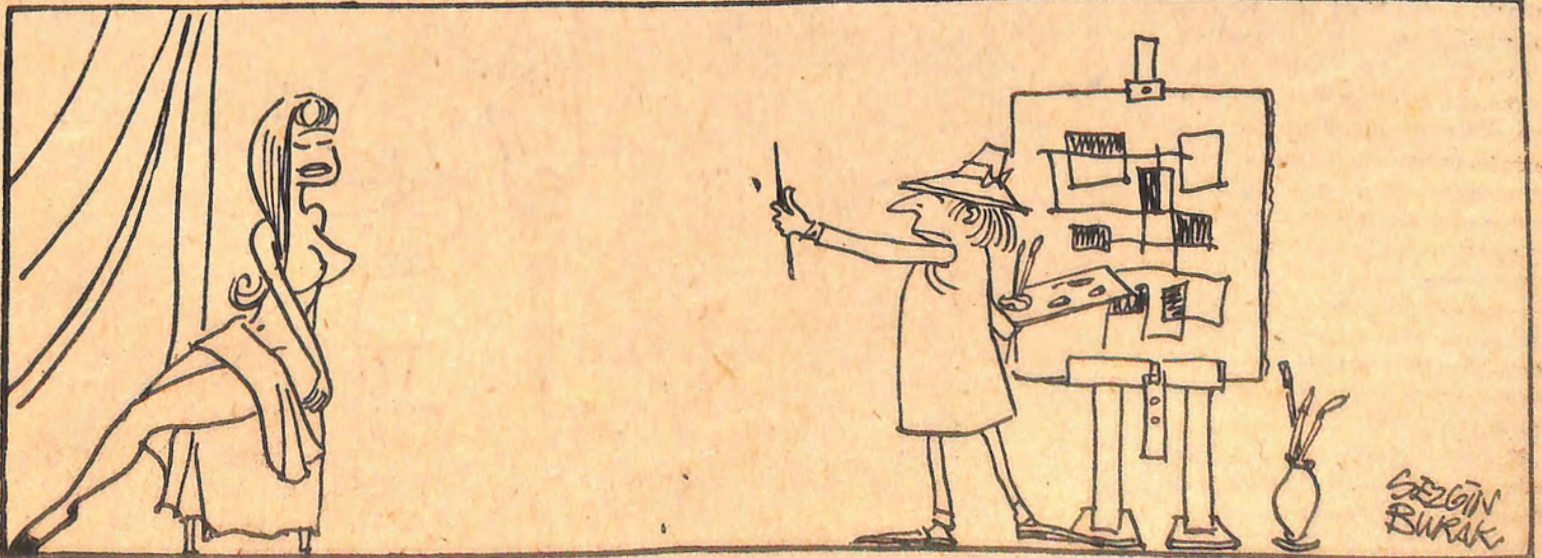
Ayzinhaver, Başka Mehmed'in
selâmına mukabele ediyor ve iş-
lerden başını kaşıyacak vakit bu-
lamadığından dolayı kendisine
mektup yazamadığını üzülerek
bildiriyor... Başarılar.

Jack Greenkabak»

★

«Mister Bay Jack Greenkabak,

ZÜLKÜF BEY :

Sakalar

İtiraf!

Gelinle güveyi nihayet başbaşa kalmışlardı, gelin başını önüne eğerek:

— Hayatım, dedi. Sana bir itirafıta bulunacağım. Beni affet... Şu hayran kaldığın dişlerim takmadır...

Güveyi, derin bir nefes aldı:

— İyi ki söyledin, ben de hiç olmazsa başından şu perukayı çıkarıp biraz rahat edeyim...

✱

Ne duruyoruz?

İki arkadaş meyhanede içiyorlardı. Bir aralık biri, ötekine:

— Vay canına, seni çift görüyorum artık! dedi.

Öteki, başını salladı:

— Ben de öyle...

— O halde, madem ki dört kişi olduk, ne duruyoruz, dört kollu bir iskambil partisi çevirelim...

✱

Korku!

Komiser, yankesiciye sordu:

— Adamcağızın cüzdanını çerken hiç korku geçirmedin mi?

Aldığı cevap şu oldu:

— Tabii, komiser bey, ya cüzdanda para yoksa diye çok korktum!..

— Şu yokmuş, bu yokmuş... Sen yok olmadıkça yok yoktur be!..

Eve bir gelin geliyor!

Yılmaz, evlenmek istediği kızı alıp evine götürdü ve aile efradı ile tanıştırdı. Kız gittikten sonra, onun hakkındaki düşüncelerini sor-
du. Baba:

— Bu salsanım neresini beğen-
din?

Diye dudak bükte. Anne:

— Bu kızcağız bir hayli yaşlı
evlâdım, sana yaramaz!..

Diye kestirip attı. Büyük anne
tasdik etti:

— Baksana, saçlarını bile sarı-
ya boyamış...

Büyük baba bir iki öksürdükten
sonra:

— Çok da lâlibali, dedi. Gözleri
velferli okuyor.

Amca, bir profesör edasıyla:

— Sokaktan gelen kadından ha-
yır olmaz!..

Vecizesini yumurtladı.

Teyze, mânalı mânalı gülümse-
di:

— Bakışları hoşuma gitmedi.
Pek sinsî bir şeye benziyor....

Hala, ayağa kalkıp, kızın yürü-
yüşünü taklit etti ve Yılmaz'a dö-
nerek:

— Bu topal kargayı, karı diye
mi yanında taşıyacaksın!..

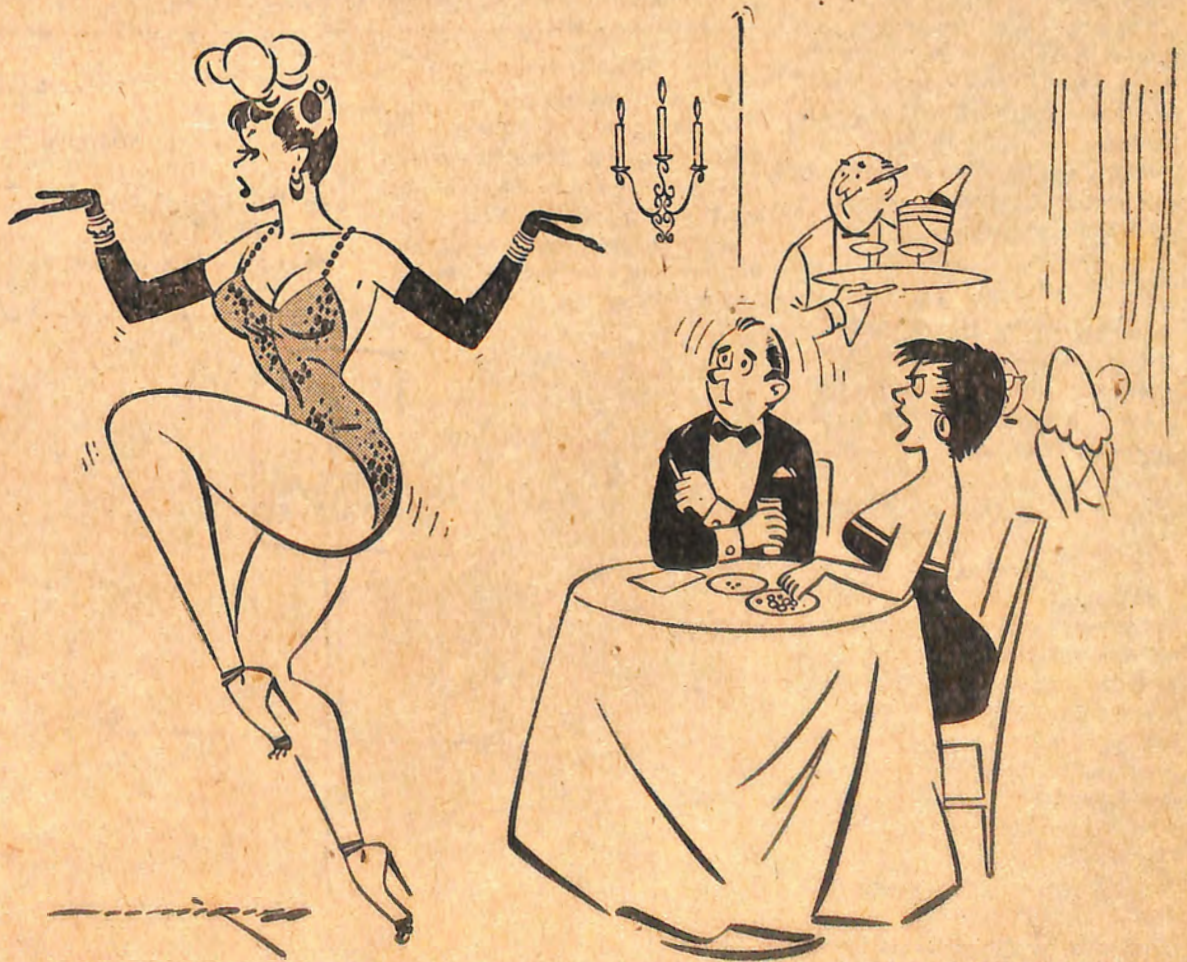
Sabri tükenen Yılmaz:

— Fakat, dedi, bilmediğniz ho-
şuma giden bir tarafı var.

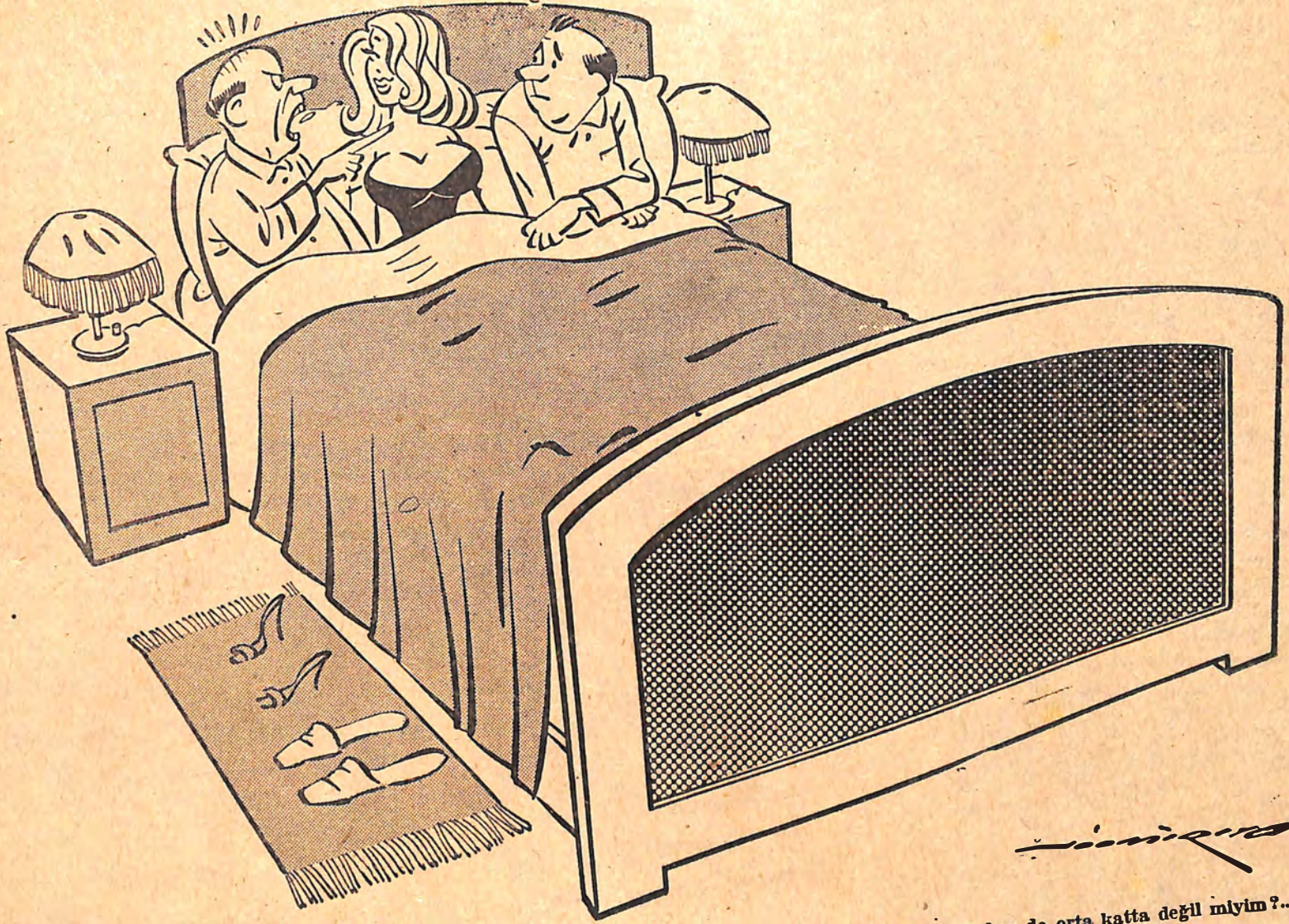
Babası sordu:

— Neymiş hoşuna giden tarafı?

— Dünyada bir tek akrabası
yok!..

— Önüne bak, önüne... Görmüyor musun, kızcağız utanıyor!..

— Ayol, bunda şaşacak ne var?.. Beyefendi alt katta oturuyor. Siz, üst katta oturuyorsunuz.. E, ben de orta katta değil miyim?..

Misafirperverlik!

İhtiyar köylü, evinin önünde, ellerindeki aletlerle yolu ölçen mühendislerle hayret dolu gözlerle bakıyordu.

Bunun farkına varan mühendislerden birisi, yanına yaklaştı:

— Ağa, bundan sonra tren evinin kapısından geçecek, ne yapalım öyle icap etti.

Köylü, safiyetle cevap verdi:

— Siz hiç merak etmeyin beyler, ben de her gelişinde ona kapıyı açarım. Buyursun, başımın üstünde yeri vardır.

Nezaket dersi!

Nehar Tüblek, nasılsa otobüste oturacak bir yer bulmuştu. Fakat, çok geçmeden kalkıp, yerini ayakta duran bir bayana verdi.

Bayan, bir şey söylemeden oturdu. Biraz sonra Nehar, genç kadına eğildi:

— Affedersiniz bayan... İşitmedim.

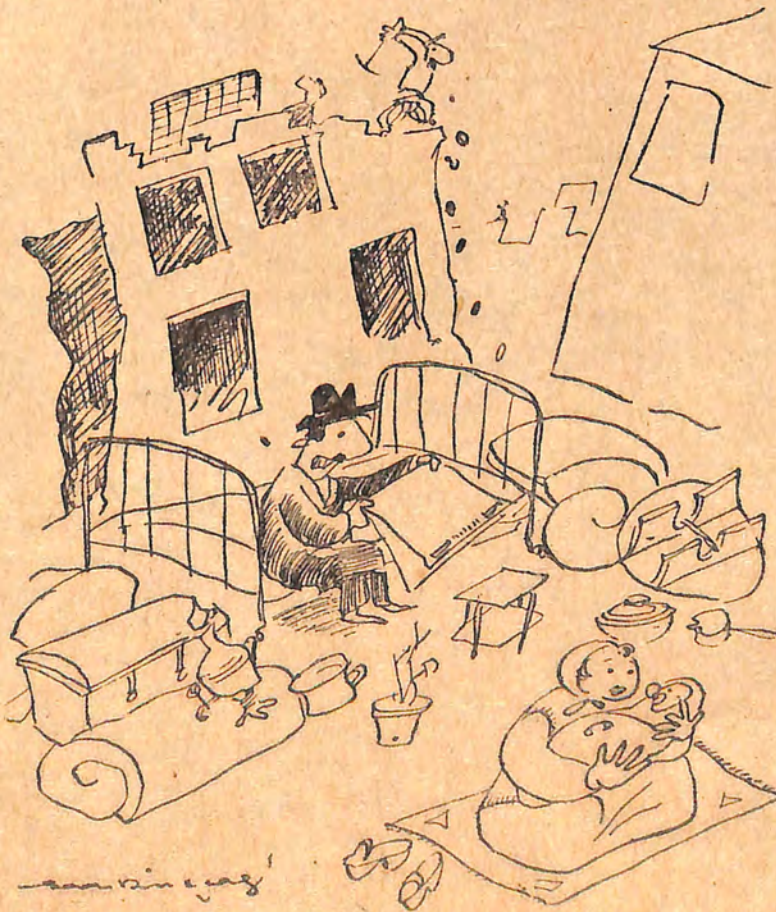
Kadın hayretle:

— Fakat, dedi, ben bir şey söylemedim ki...

Nehar başını kaldırıp:

— Teşekkür ederim, dediniz gibi geldi bana!..

100 ev istisnâk edilecek.. (Gazeteler)

— Mithde hanım, iki otel daha yapılacaktı..

İtizar

Bir kadın yazarımız, Aziz Nesin'e oğlunu şikâyet etti:

— Oğlunuz beni ne zaman görse, muşmula suratlı kocakarı, diye alay ediyor!..

Aziz Nesin, mahut sıklıganlığı ile cevap verdi:

— Çok affedersiniz efendim. Bu çocuğa bir türlü kompliman yapmasını öğretemedim.

Düğün izni!

Müdür, önünde duran memura sordu:

— Evlendikten sonra kaç günlük izin istiyorsun?

Memur, ellerini oğuşturdu:

— Vallahi efendim, siz nasıl münasip görürseniz!..

Müdür, elini masaya vurdu:

— Münasip görmeyi bırak... Gelini görelim de ondan sonra karar veririz!..

Kayıp şemsiye!

Unutulmuş eşya dairesinde...

Memur, kadına sordu:

— Bizde üç kadın şemsiyesi var; biri fildişi saplı, diğeri ipekli, öteki de bayağı kumaştan... Sizin ki hangisidir?

Kadın cevap verdi:

— Ben ipekliyi tercih ederim!..

KARŞI sahilin İstanbul manzarasından ince ince yükselen minare renkli kalemler, gökyüzüne hoş hikâyeler yazmış... Ve bir hokka devrilmiş gibi lâcivert, yaygın duruyor deniz.

Bahar akşamında, açık pencereden görünen, pırnaklı çiçek açmış erik ve bademlerin cümbüşü var içimde. Bütün dünya, her şeyiyle benimmiş gibi keyifliyim. İçim böyle...

Ve, dışımda: Bu ev, pansiyon!.. Elbisem, taksitli!.. Cebimdeki liralara, borç!..

Dışından içime, içimden dışıma sallanan, dalgalı bir hal içindeyim.

Öyle bir çile ki bu, çektikçe lastik gibi uza-yıp inceldim efendim. İnceldiği yerde kopsun, bana ne!.. Evlenmeye bile fırsat bulamıyorum. Sanki, esrarlı bir parasızlık kuvveti bütün yolları tıkamış, sonra bana her köşeden nanik yapıyor...

Böylece, oturduğum yerden derin felsefeye dalarken telefon öttü. Ahizeyi avuçladım:

— Alo!.. Burası, kırk bekârlar pansiyonu, efendim, alo!..

Lâflarım, telefonun zırlı ve gürültüleri arasında kaynayıp gitti.

Karşı taraftan, ıp ılık, tap tatlı, ipek gibi yumusak bir kadın sesi... Ama ne ses!.. İnsan, birdenbire iştince, ağustos ayında limonata içmiş veya kış mevsiminde konyak çekmiş gibi oluyor. Ne dediğini pek anıyamıyorum. Galiba:

— Sen misin sevgilim?.. diye soruyor.

— Evet benim, güzelim!.. Fakat kiminle konuşuyorum?..

— O nasıl söz, kaç sevgilin var senin?

— Ağzım alışmış, hani telefon açılınca böyle denir de...

— Doğru mu söylüyorsun?

— Dünyada bundan daha doğru lâf olamaz!..

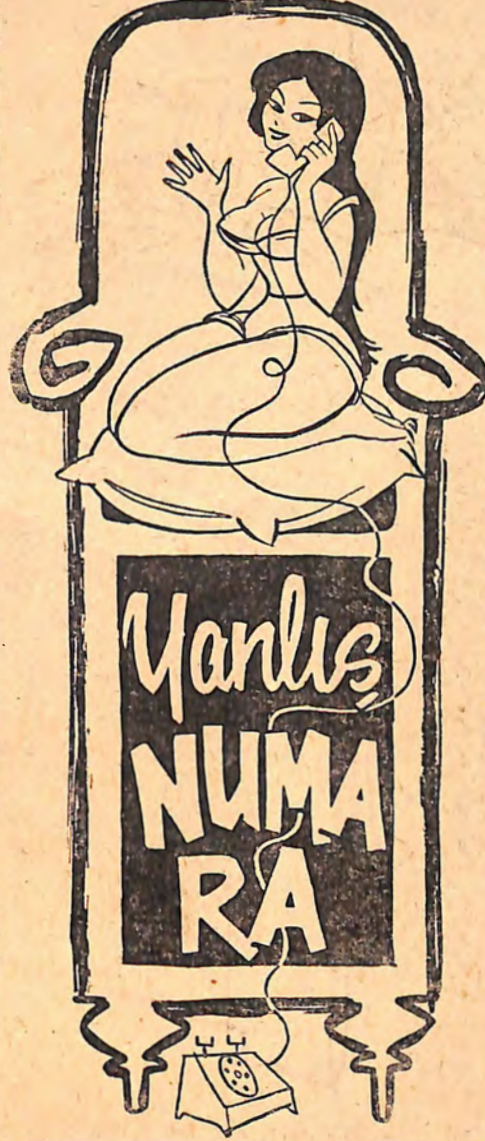
— Sesin bir tuhaf geliyor?..

— Halbuki sizin sesiniz çok hoş, ama çok hoş!..

Lâfım hoşuna gitti, belli...

— İstiflerin ne âlemde? Malları piyasaya sürebildin mi?..

Ooo!.. Demek bir istifçi, karaborsacı ile se-

vişiyor ha!.. Bayağı darıldım, sustum.

Yine sordu:

— Benim vizon kürkümü ne zaman alacaksın?..

- Tabii elbise taksitimi ödedikten sonra.
- Saçmalama rica ederim, istiyorum!..
- Pekiyi!..
- Yeni arabayı beğendim, beni bu akşam oto ile gezdiresene.
- Ona da pekiy, taksiye bineriz...
- Espri mi yapıyorsun?..
- Benim her şeyim espiye benzer!..
- Yeni garsoniyerin güzel... Aman ne cici, ne romantik!.. Hele o gümüş şamdanlar!..
- İlâhi hanım kız...
- Bu gece neredeyiz?
- İstedğiniz yerde.
- Badem şekerimi unutma.
- Bakın bu kolay, yarım kilo yeter mi?
- İki şişe de şampanya.
- Yapmayın canım!..
- Ben şimdi Parabol Hotel, mavi salonda-yım. Nefis bir müzik var...
- Hangi elbiseni giydin?
- Açık maviyi... Yakama da son aldığım pırlantalı iğneyi taktım. Nasıl beğendin mi?..
- Beğendim!.. Paralar, hep bizim cepten gidiyor zaten!..
- Kibar ol rica ederim!..
- Pekiyi!..
- Banyoda kilo verebildin mi? Biraz zayıfladın mı?
- Tazı gibiyim evvelâallah!.. Hem müthiş de avcıyım ha!..
- Tarabyaya kadar uzanırız...
- İstedğiniz yere kadar uzanırım.
- Sevgilim!..
- Efendim!..
- Bekliyorum, haydi gel!..
- Geliyorum!..

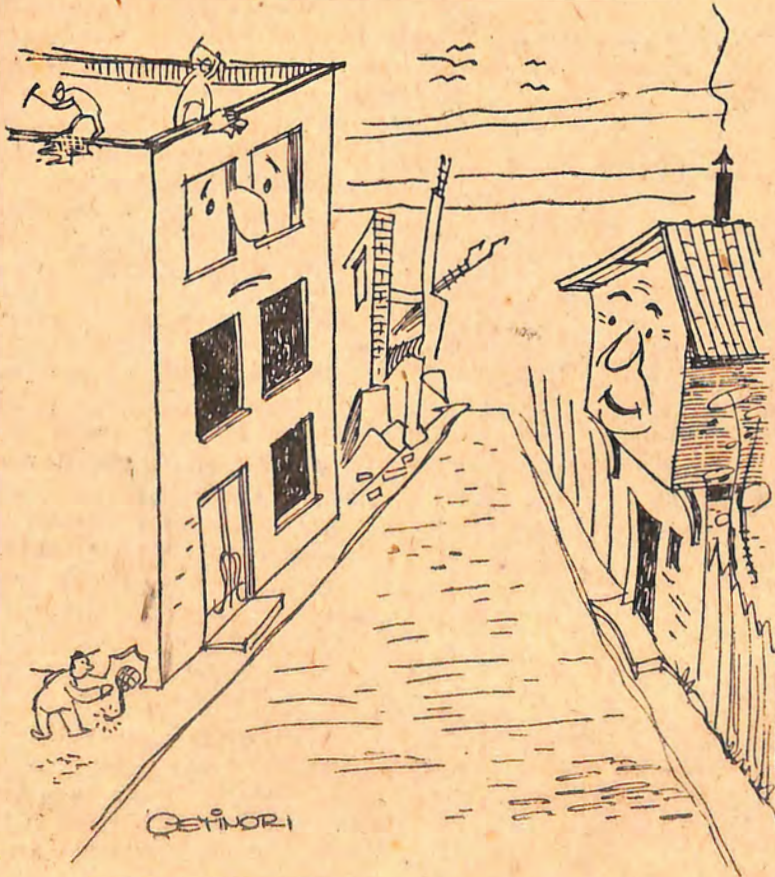
Şap!.. diye bir öpücük sesi gönderdi...

Telefon kapanıverdi.

Olduğum yerde düşünüp kaldım. Gideceğim...

Hava, mis gibi bahar ve badem çiçekleriyle baygın... Gökyüzü, mavimsi ipekten geniş bir mahfaza gibi elmaslarla dolu... Denize hokka devrilmiş ve kalemler hikâyeler yazmada...

BİTİRİM

Eski ev — Ecel yaşa bakmaz ki!..

Rötarlı tren!

Yedi elli treni daima rötar yapar. Her gün 10-15 dakika hattâ yarım saat geç geldiği olurdu. Bu sebeple onun yolcuları hiç telâş etmezlerdi.

Bu treni kaçıran, yetişemeyen kimse olmazdı. Ahali buna artık alışmıştı.

Fakat bir gün, hayret, bu tren tam vaktinde geldi. Saat tam 7,50 idi, herkes hayretler içinde kaldı ve bu fevkalâde hâdiseden dolayı gidip makinisti tebrik etmek istediler... Lokomotifin etrafını alıp bağırmağa, el çırpmağa, makinisti tebriğe başladılar. Adam bir müddet pencereden şaşkın şaşkın bakındı. Sonunda vaziyeti anladı ve:

— Hay Allah, diye bağırdı, yahu, siz neyi tebrik ediyorsunuz, bu tren, çünkü tren!...

Yazınız!..

Reis — Sana ne diye hakaret etti?..

Dâvacı — «Haydi oradan, meydan saati!» dedi bay reis!..

L D F aramızda

İnanç meselesi...

Amerikalı bir gazete- ci, ahirete inanan insan- ların her millete göre nisbetini tayin etmek için uzun uzadıya uğra- şarak bir anket yapmış. «Ahiret var mıdır?» su- alini sorup cevaplarını tesbit etmiş. Buna gö- re; İtalyan halkının yüz- de elli biri, Norveçlilerin yüzde kırk ikisi, Belçi- kalıların yüzde otuz üçü, Fransızların yüzde otuz biri, Almanların yüzde yirmi sekizi ahirete ina- nıyor.

Listede, Türkiyeden bahis yok. Esasen bizle- re böyle bir soru de- şildir. Sorul- saydı, ben kendi hesabı- ma ahiret için bir şey söyleyemezdim ama, «Ce- hennem, yüzde yüz var- dır» diye kabımı basar- dım.

ADNAN VELİ
«Vatan»

Üç ata sözü

Modayı deliler icat eder, akıllılar da ona uyar...

(Fransız)

Çıplak adama, her gömlek yakışır...

(Arap)

Dostun surat asması, düşmanın gülümseme- sinden iyidir.

(Hint)

Hadiseler Arasında FELEK

Kadın erkek..

Bir biçâre çocuk, ka- dın kılığına girip bar- larda para kazanmış.. Gazetelere nazaran elin- de vesikası da varmış. Bir polis memuru bunu keşfetmiş...

Bir başkası da:

— Hayret yahu! Ben görsem kadın sanırdım! de iş.. Bizim polislerin içinde «toy» ları da var demek!.

Yakalamışlar çocuğu.. İfadesini almışlar... Ne- den o?

Kadın kılığına girmiş de yutturmuş...

İlahi arkadaşlar!.. Bu biçârenin taklidini yap- tığı şeyin aklı pek mi makbul ki, «Hakkı ol- madan bar kızı kılığına girmiş» diye suçlandırı- yorsunuz?

Şöyle etrafımıza ba- kın! Hakkı olmadan u- lema; vatansever, uz- man, edip, mürşit, ah- lâk hocası kılığına gi- renler yok mu?.. Hangi- si tehlikeli?

Limon!

Limon piyasadan çe- kildi. Limon bulamadı-

Hamamda bir saatten fazla kalmak yasak...
(Gazeteler)

— Senin saatin yanlış ayol, ben daha gireli on dakika olmadı!..

ğundan şikâyet edenlere:

— Sıkımayiver!.. deyiş geçiyorum. Memlekette ekşimiş surattan tutun da limona kadar, ekşi mi yok!..

Karagöze limonun bil- meccesini sorarlar:

— Dışı sarı, içi su- lu! Nedir o bil?..

— Aksaray hamamı! der..

— Bilemedin! Sofraya çorba gelince; içine ne sıkarsın?

Karagöz kabadaydır.

— Tabanca! cevabını verir ve döner dolaşır, fakat limonu bulamaz. Biz de Karagöze dön- dük..

B. FELEK
«Cumhuriyet»

Şans!

Halil Lütfi Dördüncü- ye, bir bankanın ikra- miye çekilişinde bin li- ra çıkmıştı. Matbaada takıldılar:

— Ne şanslı adamsın be Halil Lütfi!..

Halil Lütfi hayretle sordu:

— Ben mi şanslı o- lan?..

— Ya kim?..

— Para!.. Asıl şanslı olan o ki benim gibi kıymetini bilecek bir a- damın eline düştü!

— «Gazetecisiniz değil mi?

— Hayır, gazeteci falan değilim!

— Ya, öyleyse neden ağzınızı açmıyorsunuz?!

[Ramiz - sene: 1945]

T AKSİMDEKİ büyük otelinebette daha namusluca bir harekâpısından, kucaklarında çiçek buketleri, çiçek sepetleriyle birbiri peşi sıra üç çocuk girdi:

— Bunlar, yeni evlilerin daire-sine konacak!.. dediler.

Metrdotel kendilerini karşıladı:

— M. M. nin mi? diye sordu.

— Evet... dediler ve bırakıp gittiler.

M. M., yani Melâhat Meler, memleketimizin medarı iftihar, yerli filmlerimizin meşhur yıldızıydı. Dokuz sene dolandırıcılıktan, üç sene altı ay da adam döv-mekten hüküm giymiş, cezasını çekerek çıkmış bulunan Palamut İsmail'le evleniyordu. Palamut İsmail, etin küt olduğu devirlerde palamut ihracatıyla uğraşıp milyon yapmış bir hayduttu. Eh, Lanna Turner gangsterlerle yaşıyordu da, Brigitte Bardot'nun B.B. diye anıldığı bir devirde adını M.M. ye çeviren Melâhat niye evlenmesindi? Bir haydutla evlenmek, onunla nikâhsız yaşamaktan

ketti...

«Fil Film» sahipleri de bu işi böyle düşündükleri için, biricik servetleri yerinde olan M.M. lerini Palamut'la evlendirmekte mahzur görmediler. Çünkü, şirketle M.M. nin yazılı anlaşmasında, onların rızası olmadıkça evlenmek yoktu.

Büyük otelin ancak prensler, yabancı krallar için ayrılmış, sair zamanlarda alesta tutulan daire-si, böylece parayı verip düdüğü çalan Palamut'un emrine tahsis edildi. Yeni evliler, muhteşem bir düğün merasiminden sonra balay-larını, bütün sporseverler gibi bu otelde kampa girerek geçireceklerdi.

Birdenbire otel müdürü, daire-yi teftişe geldi. Her şeyin yolunda olup olmadığına baktı. Sonra, yeni evlilere hizmet edecek genç kızla erkeği yanına çağırdı:

— Dikkatli olun, emrini verdi. Müşterilerimizin ikisi de, aynı alanda da olsalar, memleketin en meşhur insanlarıdır...

O, bunları tenbîh ederken, birinin elinde bir çantaya benzer nesne, iki adam yanına sokuldu:

— İki numaralı daireyi ayırt-mıştık... dediler. Neresidir?

— Yavrum, beyleri odalarına götür...

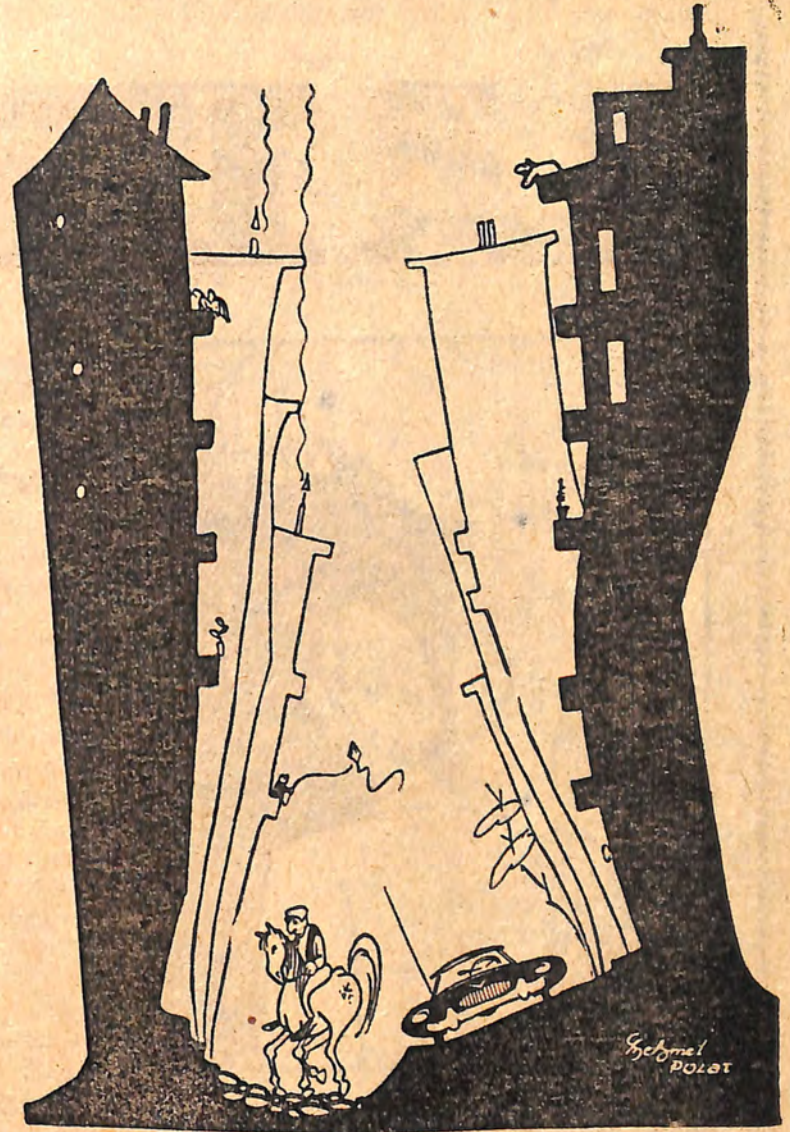
Beyler, meşhur yıldızla kocası-nın kalacakları dairenin bitişğin-de oturuyorlardı. Daha doğrusu orasını bir geceliğine kiralamış-lardı. Kat garsonu, onları odala-rına götürdü. Bir daha o iki ya-banciyı gören olmadı.

Derken, sokakta kıyametler koptu. Düğün alayı, klâkson ya-sağını hiçe sayarak büyük otele yaklaşıyordu. Melâhat Meler, sa-hiden güzelleşmişti âdeta. Göbek havaları, kıvrırken hayli yağlı görünen vücudu incelmış, beyaz-lar kendisine hususi bir halâvet vermişti. Palamut da, toriğe dön-müş, kalantoriyaşmış siyahlar içinde.

Yeni evliler, arabalarından in-diler. Halkın coşkun tezahüratı a-rasında otele girdiler. Palamut'un hapishane arkadaşlarından hiz-met müddetlerini (yani cezaları-nı) doldurmuş olup da çıkanlar, düğüne gelmişlerdi. Bunlar müte-madiyen:

— Yaşasın M.M.... Ye Pala-mut'u ye! diye tezahüratta bulu-nuyorlardı. Polis, nasılsa toplan-tı ve gösteri yürüyüşleri kanunu-nu unutmış görünüyordu.

Nihayet gürültü, patırdı dindi.

Şehirden çılgılar : 1

Salonda biraz istirahat edip hay-ranlarının tebriklerini kabul eden M.M. ile Palamut, nihayet, baş-başa kalmanın huzuru içinde o-dalarına kapandılar.

Daha kapıyı kapar kapamaz, Palamut İsmail, M.M. ye el attı. Beline sarıldı. Ünlü artist, iğneye gelmiş narin bir zargana gibi çırpınmaya başladı. İçinden de: «U-lan Melâhat» diyordu, «işte sahne ve film kabiliyetinin âzamisini döktürmek zamanı geldi... Pala-mut'u bir kere inandırdım mı. ya-hey! Milyonlar senindir.»

Kendi kendine bu tavsiyede bu-lunduktan sonra, çekimser davra-nışlı bir razı oluşla kendini hay-dudun kollarına bıraktı. Dudakla-rını yarı aralık ederek onun ağ-zına verdi. Bir yandan da film-lerde gördüğü hareketleri taklit ederek zaman zaman artan, za-man zaman hafifleyen iniltiler çı-karıyordu.

— Yapma Palamut... deyişinde usta bir balıkçı edası vardı.

İsmail onu kucakladı. Doğru karyolaya attı. Melâhat hafif bir çığlık kopardı. Daha o doğrulma-ğa vakit kalmadan Palamut İs-mail balıklama daldı. Çift paça derken Melâhat'ın sutyeni koptu. M.M. dikildi:

— Bir ses, diye kekeledi... Bir şey var...

İsmail hemen kulaklarını dikti. Evet, bir ses, bir şey vardı. Bir nefes alıp veriş gibi... Hızlı so-luma gibi bir şeydi bu. Palamut, hemen kadının kulağına eğildi:

— Sen inlemeye devam et... Ben enayileri keşçeliyeyim...

M.M., sanki deminki sahne de-vam ediyormuş gibi rol kesmeye koyuldu. İsmail ayaklarının ucu-na basarak bitişik dairenin kapı-sına yanaştı. Sürgüylü hafifçe kaydırıldı. Kanadı bir çekişte açın-ca, iki adam teker meker içeri yu-varlandılar.

M.M. birden çığlığı bastı:

— A... Yılmaz... Sabri... Ne i-şiniz var burada?

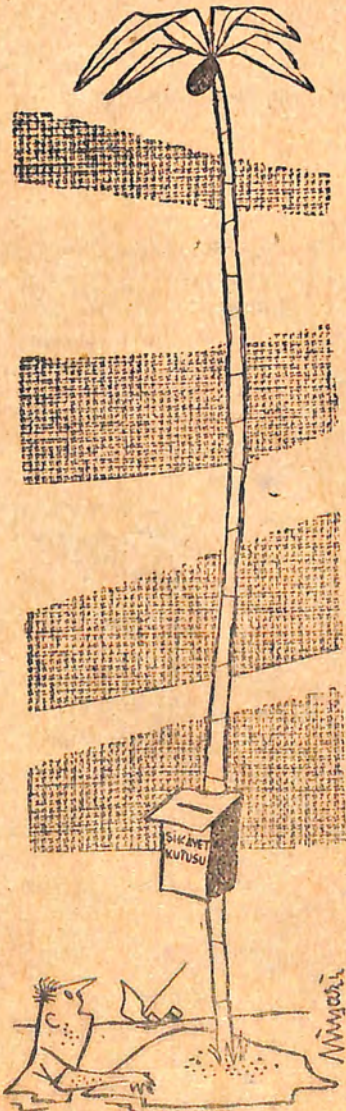
Adamlardan biri yerden doğrula-rak:

— Vallahi kabahatimiz yok ab-la! diye kekeledi. Patron yolladı... Efekt kılığı var malûm ya... Dü-ğün gecesinin seslerini plâğa alın da gelin dedi... Bir dahaki filmde kullanacakmış...

M. M., şaşkına dönen Palamut'a kendilerini taktım etti:

— «Fil Film» şirketinden ses mühendisi Yılmaz ve arkadaşım Sabri!..

— Hikayeci —

YAZISIZ!..

MİLLETLER GÜLÜYOR

Misafir!

Day ailesi tam sofraya oturmak üzere idi ki, uşak bir ziyaretçinin geldiğini haber verdi. Mr. Day, salona almalarını söyleyerek sofraya oturdu ve yemeğini yiyip bitirdikten sonra salona geldi, misafire:

— Affedersiniz, dedi, sizi beklettim, fakat biz akşam yemeğine daima saat 7 de başlarız da..

Misafir çekinerek:

— Evet biliyordum, diye cevap verdi. Onun için davetinize tam vaktinde icabet etmeğe çalıştım...

(İskoç)

— Ne meraklı kadın; eli hep kocasının cebinde!..
(İsviçre)

— Git pijamanı çıkar!..
(Amerikan)

Bek!

JOHN, kolej takımını yelek bek oyuncusu idi. Fakat bütün mevsim boyunca bir defa dahi oynamamış, sadece saha kenarındaki sıralarda oturup maçları seyretmişti.

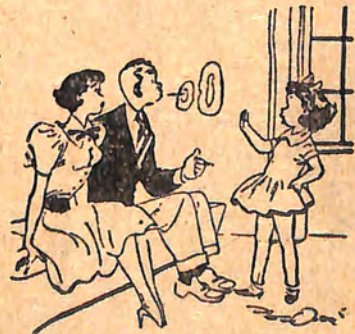
Mevsim sona eriyordu. Bir gün antrenör onun haline müthiş acıdı. Çocukeğiz bütün sen bir defa bile oynayamamış, sadece seyretmişti. Halbuki fena oyuncu değildi. Onu en son maçta oynatmayı düşündü ve yanına çağırdı:

— Bak John, dedi, bu bizim son maçımızdır, ihtiyatlı bir taktik tatbik etmeliyiz ve öyle yapacağız.. Yani müdafaa oyununu oynayacağız ve beklere çok iş düşecek, zira, oyunun çoğu bizim yarı sahada geçecek. Sen de kendini ona göre ayarla!.

John, biraz düşündü, sonra:

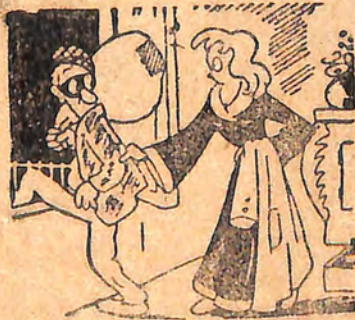
— Hakkımız var, dedi. Ben de bu son maçı sahanın en nihayetindeki sıralara oturup seyrederim...

(Amerikan)

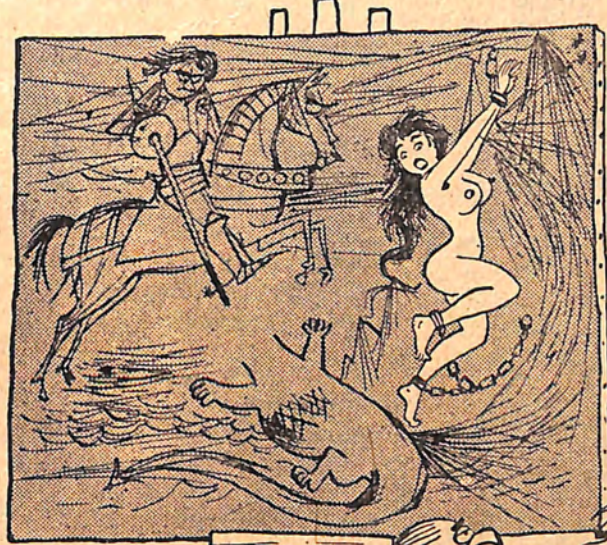
— Böyle dumandan bilezikler, ablamı ilgilendirmez!..

(Fransız)

— Şu mantomu da al, kocam yenisini yaptırsın!..

(İtalyan)

— Ne olursun sevgili kaynanacığım, biraz model dur da şu canavarın başını tamamlayayım!..
(Fransız)

Reklâm!

Genç kız telefona cevap veriyordu:

— Hayır efendim, ben Maria değilim. Maria evde yok. Ben onun 1,65 boyunda Marilyn Monroe'ya benzeyen, sarışın, yeşil gözlü kardeşi Rosa'yım.

(Amerikan)

Hârika ilâç!

Araştırmacılar yeni bir harika ilâç keşfettiler... Öyle ki, bir doktor bu ilâcı yazdığı ve siz de aldığınız zaman hastalığınız daha berbat bir hal almıyor!..

(İtalyan)

Müşamahakârlık!

Billirsiniz Teksas'lılar ne kadar megalomandırlar. İşte aslen Teksas'lı olup, Şimali Afrika'da hava kuvvetleri komutanlığı yapan John Little, memleketlisi olan askerlere talimat veriyordu:

— Arkadaşlar buradaki işimiz hayli zordur. Bu adamlara karşı müşamahalı ve anlayışlı davranmalıyız. Ne söyleseler hoş görmelisiniz. Hatta hattâ Afrika Teksas'tan büyüktür, deseler dahi kabul eder görülmelisiniz!

(Amerikan)

— Heyyy... Yeter artık, gece yarısı oldu!..

(İngiliz)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

13 —

Satılmış, karının bu iltifatına, yınşarak mukabele etmekle beraber, Kara Mehmede dönüp sordu:
— Ülen! Bu garı seni taniy mi ki?

Kara Mehmet, böbürlenmenin sırası geldiğini takdir etti. Kariyi bittabi hiç tanıymıyordu. Fakat kapı yoldaşının bu hâsıl ettiği zamanı teyit ederse, onun nazarında itibarı artacaktı. Arsız arsız gülererek:

— Taniyi, he!.. dedi.

Karı, iki arkadaşın hal ve tavırlarından, demirin tavında olduğunu hissetmişti. Taarruzunu arttırdı:

— Gel, ağaefendi! Bak buğda vağ en güzel kağı...

— Ülen, varah mı?

— Sen bilüsün. Varah biyol.

İğrenç karının peşisıra, ikisi de, loş ve pis kokulu evden içeriye daldılar ve kayboldular...

★

İstanbulun üzerinde çiy bir sabah doğuyordu.

Beşiktaştan Azapkapısına giden iki katlı, atlı tramvay ilk postasını yaparak, kırbaç şakırtıları arasında Galatanın bozuk kaldırımlarının üzerinden yalpalıya yalpalıya geçmişti. İşkembeci, başçı ve pilâvci dükkânları, bütün bir gece içki içerek bozdukları midelerini gıya düzeltmek için akın eden müşterilerle dolmuştu.

Lâternalar, zurnalar susmuş, kahve camekânları, sabahçı müşterilerin uykularına riayeten kırmızı perdelerle örtülmüştü. Yan sokaklarda, orta yere konmuş çöp tenekelerini eşeleyerek serseri köpekler, birbirleriyle boğaz kavgası ediyorlardı.

Umumhane müşterileri henüz meydana çıkmamışlardı. Bütün evlerin kapıları kapalı duruyordu. Biraz ileride Kapıcı hamamının natırı, belinde renkli peştemali, ayağında nahnları ile, yaya kaldırımının üstünde bir mangal tutuş turmağa çabalıyordu. Karadeniz uşaklarının elbise, çamşır, kum-dıra, saat vesair eşya müteahhitliğini eden mağazalar, demir gürtlütilleri içinde kepenklerini kaldırıyorlardı.

Satılmış ile Kara Mehmet, memleketlerindeki Köse hocanın ballandıra ballandıra tasvir ettiği cennet zevklerini dünya yüzünde denediklerinden emin olarak, ve vazifeye yetişmek kavgasıyla, erkenden, bir gecelik eşyerinin sıcak kollarından kurtulup, kendilerini sokağa atmışlardı.

Birbirlerine duygularını ve intibalarını anlata anlata köprüünün yolunu tuttular. Ayakları âdeta dolaşıyor, sendeliyerek gidiyorlardı.

Köprü nasılsa henüz açılmıştı. Tahsildarın eline birer onluk toka ederek, Eminönüne geçtiler. Günün bu erken saatinde, Eminönü meydanı, rastgele yığılmış zerzevat ve yemiş küfelerinden geğilmez bir halde idi. Bunların aralarından seğirterek Yenica miye saptılar; kemerin altından geçip postanenin önünden Bahçekapı yolu ile Babıâliye çıktılar.

Parmaklığın önündeki nöbetçi kendilerini tanımadı. İçeriye salıvermek istemedi. Güçbelâ dertlerini dinletip, girdiler.

Öbür odacılar da henüz kalkmışlardı.

Kıdemlilerden biri, bu dışarıda sabahlıyan delikanlılara çıkışacak oldu. Kara Mehmet ağız açmadı ise de, Satılmış herife karşılık verdi. Hâdise böylece kapandı.

Resmî kıyafetlerini giymek üzere koğuşa gittikleri zaman, ceplerini boşaltırken, Satılmış, numara listesini buldu. Kafasının önüne henüz iyice dağılmadığı için, birden kınunun ne olduğunu hatırlıyamadı:

— Ülen bu kâfat da ne?

Diye Kara Mehmede uzattı. O daha ayıktı:

— Lümereler... dedi.

— Neyin lümeresi?

— Senin çümenlüfer temessüklerinin.

— Sahi, be! Biyol bahah kın, bağa vurmuş mu?

Meşin sandığını açtı. Orada, ta dipte bir köşeye tıkmış duran tahvilleri çekti, çıkardı.

— Nasıl edek de anıyal? Pular firansızca yazılı, dedi.

Nihayet, karar verdiler. Sadareti uzmâ tercümanı Fedon Beye gidip soracaklardı...

İki üç saat, günün mutat işlerine baktıktan, mektupçu efendinin kahvesini götürüp, havale ettiği evrakı da kalemlere dağıttıktan sonra, Satılmış, numara listesiyle beraber tahvilleri de alıp, tercüman beye götürdü.

— Beğefendü, hele biyol bahan mı şunlara?

Fedon Bey, Rum tebaa-i sadıkasındandı, Sadarete gelen vezirlerin hemen hepsi, bir ecnebi diline az çok vâkıf bulundukları halde, Fedon Beyi «Sadaret-i uzmâ tercümanlığı» nda kullanırlardı. Bunun iki türlü sebebi vardı. Biri, ecnebi sefirlerinin kabul edilmeyecek gibi olan taleplerinin ifa olunmamasından doğacak mesuliyetleri, tercümanın iyi ifade edememiş olduğu bahanesiyle kendi üzerinden atmak; diğeri de, iç sıkı-

müracaatları tercümana dinletmekti.

Fedon Bey, Fenerli asilzadelerdendi. Nezaketiyle maruftu. Satılmışı, yerinden hafifçe kımıldı-yarak karşıladı:

— Buyurun, odazi ağa hazretleri! Ne arzu ediyorsunuz?.. dedi.

Satılmış, cevap verdi:

— Ahan bunların üstündeki firansızca lümerelere biyol bahu vir.

— Bas üstüne, ağa efendi. Bunlar semendifer obligasyonu, yanıya ki Lo Türktür...

— Yok, bunlar temessük... E fendime diyem... Çekilmiş de hele bağa vurmuş mu, bikere varam da baham dedüm.

— Tsok güzel. Şimdik bakazayız... Onus bin yuz eki... On... us.. bin... trez mil... yuz eki... san dö... trez mil san dö...

Birdenbire Fedon Bey, temkir ve nezaketini unutarak, iskemlesinden sıçradı:

— Vay zanında!.. Grolo tsikmis bresi! Megalo lâhiyo... Postolene, büyük... Büyük... Sok büyük...

Lâkırının arkasını, heyecandan, bir türlü getiremiyordu.

Satılmış sükûnla sordu:

— Hangısı gurulu çıkmış? Kimin postalı büyük?..

— Yok postal... Altı yuz bin frank!.. Sen sok zengin oldu bres!.. Zarifi kadar... Evyenidis kadar... Ulastaris kadar.

O vakitki İstanbulun ne kadar kodaman Rum bankerleri varsa, hepsini sayıp dökcekti. Lâkin Satılmış, onun sözünü kesti:

— Bağa bah, tercüman beğ! Gurbanın olam, bağa şunun mürşurmancasını diyivir... Vurmuş mu?

— Vurmuş kale! Em da nasıl?.. Zan alazak yerden!

— Gaç para?

— Nah, soylemisim... Altı tefa yuz bin frank!

— Bizim paraynan ne ediyi?

— Asada yukarı, yirmi yedi, yirmi sekiz bin lira.

— Yigirmi yedi, yigirmi sekiz bin lire... Eyle mi?

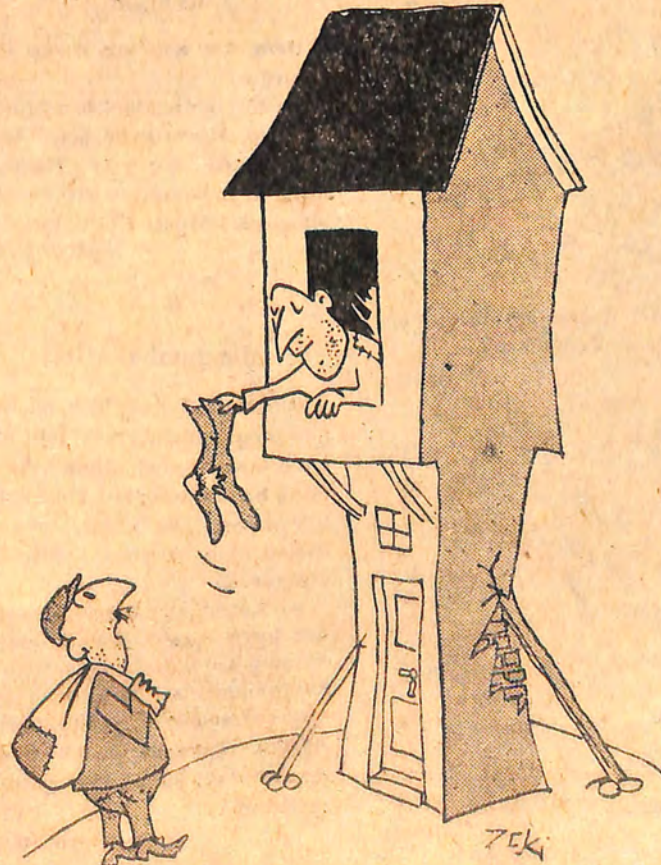
— Övle!

— Vay, anâââm!..

Satılmış, hareketsiz, upuzun, yere serilmişti.

Gözlerini açtığı zaman, kendini koğuşa ve yatağının içerisinde buldu. Başına konan devlet kusunun haberini çoktan almış olan bütün kapı yoldaşları, etrafına üşüşmüşler, kimi kollarını, kimi de bacaklarını oğuyordu.

(Devam edecek)

YAZISIZ!..

SALİH TEKCAN
SPUTNIK

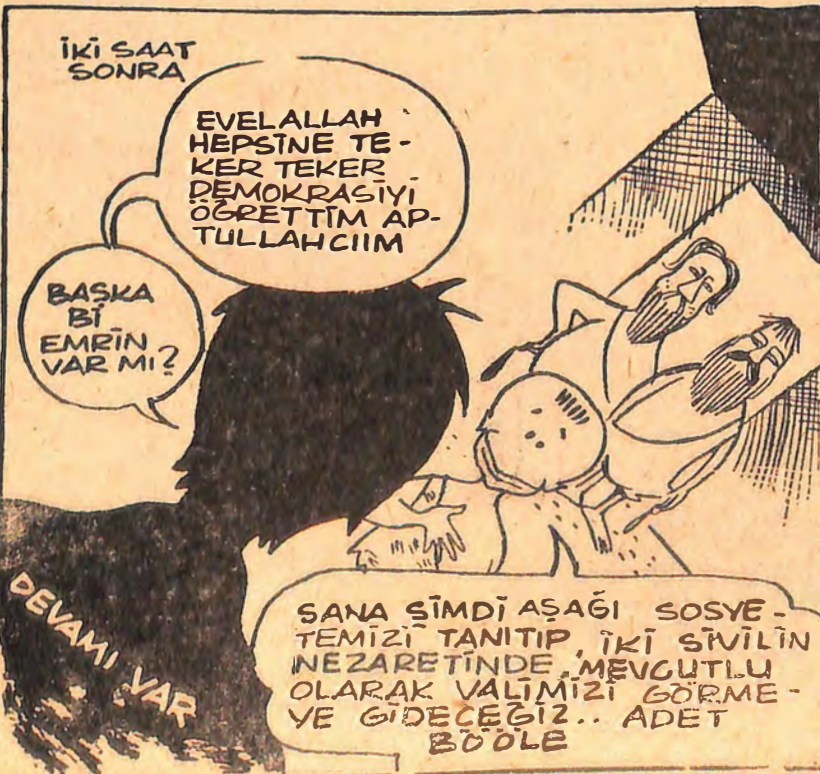

Mazan-Gizen
YALÇIN ÇETİN

MILTON OTELİNDEKİ
ODASINDA SALİH
TEKCAN HAVVA KIZ
LARININ İSTİLASINA
UĞRADI

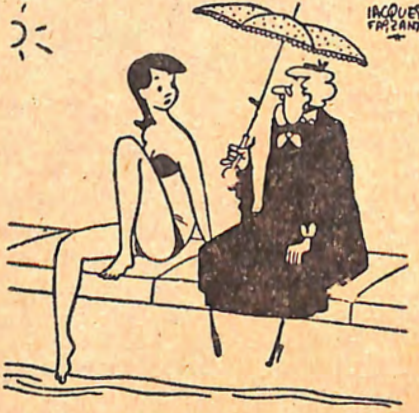

KAPININ ÖNÜNDE

Dünya

Karikatürleri

- BEN Mİ ? ALLAH ESİRGESİN
KOCAM YANIK VUCÜDTAN
HIÇ HOŞLANMAZ !..

*ALMAN

- OOOH KUŞLAR GİBİ ŞAKIYORSUN SEVGİLİM !.

FRANSIZ, 1

YAZISIZ

*AMERİKAN,

Göz Ucu ile Avrupa

Yusuf Ziya Ortaç

Bu kitabı okurken Avrupayı göreceksin, duyacaksın, yaşayacaksın.

Fiatı 1 lira

AKBABA Yayınevi

Mesut aile!

Baba, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

Çocuk, rahat uyuyor!

Çünkü :

Hem Canları,
Hem Malları,
ölüme, yangına, kazaya
karşı sigortalıdır!

**ANKARA
SİGORTA**

Daima emrinizde ve
hizmetinizdedir!

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı İşlerini idare eden:
NEHAR TÜBLEK
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire: 3
Belediye - İstanbul

Şimdi tasarrufa
KOLAYLIKLA
ALİŞABİLİRSİNİZ

Bütçenizin müsadeseine
göre sizi her ay
15, 30, 60 veya
90 lira biriktirmeye
alıştıracak olan

AKBANK

AİLE TEVEDİATI
HESAPLARI

her 200 hesaptan 100 lîre
96.000 lira ikramiye
isabet ettiren
yegâne tasarruf sistemidir

AKBANK

Tasarrufu en çok destekleyen bankadır

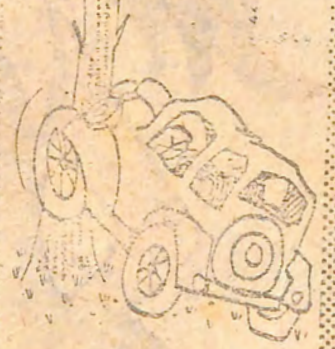

**"
JÜMERBANK**

Hesap açtıranlara en fazla menfaat
temin eden Bankadır

YANGINA

KAZAYA

ÖLÜME

KARŞI İLK YARDIM

Anadolu Sigorta

Abone Senceliği 37.5
Altı aylığı 19 lîre
Basıldığı yer:
ERÇAN MATBAASI
Kapak baskısı:
ŞAKA MATBAASI

AKBABA

G. PICHARD

— Her zaman böyle güzel geç mez oğlum, aç gözünü!..

— Fransız —